

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Akwell, BPlas, Manisa, Gebze, Tuzla Metal fabrikalarından; Turizm, Tekstil, İnşaat, Gıda İşçilerinden Haberler

Sayfa: 2-4

Ağustos 2018 / Sayı: 107

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İstibdadada, sermayeye, emperyalizme karşı

ÖRGÜTLEN!

İşçi sınıfı kendi göbeğini kendi kesmeli

Amerikan kovboyu Türkiye'nin boynuna kemendi geçirmiş sıklıkça sıkıyor, Erdoğan kalkmış "ABD'ye göbekten bağlı değiliz" diyor. Amerikan emperyalisti somut yaptırımlarla tehdit ediyor. Uçak vermeyiz, dolar kredilerini keseriz diyor. Bütün bu kararlar Amerikan senatosuna ve kongresine getirilmiş durumda. MGK toplanmış somut tehdide anca lafla karşılık veriyor. ABD'nin tehdit dili kabul edilemezmiş!

ABD diliyle tehdit etmiyor, eli İncirlik'te, kolu Kürecik'te... Her bir NATO üssü Amerikan emperyalizminin birer ayağı... Nihayet en önemlisi ekonominin damarlarından Amerika'nın zehirli kanı, yani dolar akıyor. Emperyalizmin elini, kolunu, ayağını kıracaksın, zehirli kanı atacaksın, ondan sonra emperyalistin tehdit dilini ko-partmak kolay!

Devrimci İşçi Partisi, 18 Temmuz'da Denizlerin Amerikan 6. Filo askerlerini denize döküşünün 50. yılında, askerlerin denize döküldüğü Dolmabahçe'de eylem yaparak bir kez daha haykırdı: "Türkiye NATO'dan çıksın! İn-

cirlik kapatılsın!" Peki, Erdoğan ne diyor Amerika'ya, sadık mütefikiniz Türkiye'yi kaybetmeyin! Tüm Türkiye ABD emperyalizmine karşı pazarlık masasına konmuş, bu laftan sonra Rahip Brunson'la ilgili pazarlık yapılmış yapılmamış bir önemi kalır mı?

Denizler mahkemede ABD ve NATO üslerini kastederek 35 milyon metrekaare vatan toprağı işgal altında diyordu. Bugün iktidarda olanlar ise NATO'ya, vatan toprağında yeni üsler hediye ettiler; İsrail'e kalkan olmak için Kürecik'e füze kalkanı üssü kurdular. İzmir'deki üssü Libya'nın bombalanması için kullandırırlar. İncirlik ise kesintisiz biçimde Ortadoğu halklarına kan kusturmaya devam etti. Nihayet son Brüksel toplantısında NATO'nun "mızrak ucu" olmaya gönüllü oldular ve şimdi İstanbul Maslak'taki askeri kışlayı NATO karargâhına çevirmeye hazırlanıyorlar.

Evet! Emperyalizme karşı mücadelede Erdoğan'ın ve Amerikan liyakat madalyalı generallerin değil, Denizlerin yolundan gidecektir.

Dedik ya mesele sadece üsler

değil, esas Türkiye'yi emperyalizme bağlayan Amerikan dolarıdır. Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin damarlarında Amerikan doları dolaşmaktadır. Ve bu zehirli kan bünyeyi içten içe kemiren kanserli hücreleri yani tekelleri beslemektedir. Besbelli, bünye hasta bitap düşmüş. Haziran ayında yıllık enflasyon 15,4'e yükseldi. Yaz ayları olmasına rağmen daha da artması bekleniyor. Yavaş yavaş da olsa toplu işten çıkarmalar başladı, işsizliğin ayak sesleri giderek daha güçlü duyuluyor. Halkın cebinde de, yastığının altında da, banka hesabında da dolar yok. Ama dolardaki her artış halkı daha da yoksullaştırıyor.

Emperyalistler bakanları belirlemeye kalktı. Mehmet Şimşek'i ve Naci Ağbal'ı isteriz dedi. Ekonominin başına Albayrak geçince dolar fırlıyor. Berat Albayrak, mali disiplin ve yapısal reform vadederek "merak etmeyin ben de sizin çıkarınızı koruyup halka kemer sıkıracam" mesajını iletince dolar anca dizginleniyor. Tabii Naci Ağbal da arada bütçenin başına emperyalizmin komiseri olarak atanıyor. Brunson ilk ev

hapsine çıkartıldığında dolar düşüyor; ABD'nin elinde koz olarak tuttuğu Halkbank'ın, hisseleri tavan yapıyor; Amerika tehdidi savurunca bahar havası yine tersine dönüyor.

Dolar artıyor halk yoksullaşiyor. İktidar krizin faturasını halka kesecek politikalar izledikçe dolar düşüyor ve yine halk yoksullaşıyor. Ekonominin damarlarında dolaşan kirli kan işte toplumu böyle zehirliyor. Kanserli hücreler ise büyüdükçe büyüyor. İşte büyük patronların bazılarının ilk altı aylık kârları: Garanti Bankası 3,9 milyar lira, Akbank 3,3 milyar, Turkcell 915 milyon, Tofaş 693 milyon lira... Bunların hepsi geçtiğimiz aylar boyunca öldük bittik edebiyatı yapıp ağlayanlar, kendilerine bu kârları sağlayan işçi ve emekçilere zam yok işçi çıkarma var diyenlerdir!

Ekonomide de emekçiden yana çözüm olacaksa zehirli kanı boşaltmaktan yani doları, avroyu yasaklamaktan, borsayı kapatmaktan, sömürüp kârlarını dışarı uçuran sermaye hesabını devlet kontrolüne almaktan, özel bankaları ve kilit sanayi kuruluşlarını

kamulaştırarak kanserli dokuyu atmaktan başka çare yok!

Emperyalist zincirleri kırmak, Türkiye'nin hayat memet meselesidir. Emperyalist boyunduruktan kurtulmak için istibdadın halk iradesi, sermayenin de emek üzerindeki zincirlerini kırmalıyız. Bu, örgütlenmekle olur. Hem sendikal hem de siyasal olarak örgütlenmek gerek. Sınıfın en geniş kesimlerini sendikalara üye olmaya, sahip çıkmaya, denetlemeye; öncü işçileri Devrimci İşçi Partisi'nde örgütlenmeye çağırıyoruz. Örgütsüz her fabrikaya sendika sokarak, işten çıkarmalara örgütlü şekilde ve üretimden gelen gücü kullanarak cevap vererek, toplu sözleşmelerde krizin faturasını patronlara ödeterek, grev hakkını grev yaparak savunarak mücadeleyi yükseltmeliyiz. Nihayet siyaset masasına sınıfın yumruğunu vurmalyız. Emperyalizmi kovaçağımız, istibdad ve sömürüye son vereceğimiz yer siyasettir.

Örgütlü işçi sınıfı kendi göbeğini kendi kesecek, istibdad, sermayeye ve emperyalizme karşı hürriyet mücadelesinde millete öncülük edecek güce sahiptir.

Sendika ve grev hakkı için fiili mücadele şart	İşçinin ekonomisi	İstibdadın yeni dönemi	Bedelli askerlik kimin çıkarına?	1968'de gericilik: Karşı devrim örgütleniyor
6	7	8	11	15

Metal fabrikalarından haberler

Çerkezköy Arçelik Kurutma Fabrikası'ndan bir işçi

Arçelik'te Türk Metal'i şaşkırtalım

Çerkezköy'de bulunan Arçelik fabrikasında çalışıyorum. 2200 kişinin çalıştığı bu yer, bölgenin en büyük fabrikalarından. Bu yüzden buralarda yaşayan kişilerin hayatlarını süslüyor burası. Çalışma yöntemi bant usulü olarak gerçekleştirilen fabrikada çoğu bölümde iki vardiya olarak çalışılırken, belirli dönemlerde, kısmi süreli işçiler alınıp vardiya sayısı üçe çıkartılıyor. Yine bu dönemlerde ortalama 1200 ile 1400 arası kurutma makinesi, bunun kat ve kat fazlası da elektrikli motor çıkartıyoruz. Bu da belirli bir temponun olmasına sebebiyet veriyor. Ancak bant teknolojisinin çok eski olması sebebiyle bantla gelen paletlerin raydan çıkmasına, ürünlerin test aşamalarının uzun sürmesine neden

oluyor. Bu durum, üretim hedefinin düşmesine sebep oluyor. Bu durumun bizi ilgilendirmeyeceğini düşünürken, karşılaştığımız durum hiç de böyle olmuyor. Öyle ki, sanki üretimin planlanmasının yapılamamasının suçlusu biz işçilerimiz gibi baskıya uygulayıp hedef sayıya vardiya çalışıyorlar. Tuvalet giderken bile arkamızdan söyleniyorlar, bazen de açıkça "gerkirse gitmeyeceksin kardeşim!" diye azarlanıyoruz. Yetmiyor, başka fabrikalarında klima üreten Arçelik, kendine para kazandıran işçilerine bir havalandırma yaptırmıyor, ev tipi vantilatör ile serinlik vermeye çalışıyor. Hal böyle olunca da vantilatöre yakın olan kişinin boynu tutuluyor, uzakta olan da sıcaktan pişiyor. İçeceğimiz

suyu bile doldurmaya vakit bulamıyoruz. Çalışırken oturma bile yasak olduğu Arçelik'te Türk Metal sendikası hiçbir konuya dahil olmadığı gibi utanmadan bir de işçilere yaptıkları toplantılarda "bizi işverenle sizin aranızda maşa olarak görebilirsiniz" diyor. Sendika başka (!) işlere de yarıyor elbet. Aynı zamanda 4 veya 6 aylık kısmi süreli işçilerin içlerinde tanıdıkları varsa kadroya alınmalarını sağlıyor! Bu da geri kalanların emeklerinin boşa gitmesine sebep olmaktan başka hiçbir anlam ifade etmiyor. O kadar ki, 8 defa kısmi sözleşmeli olarak gelip çalışan işçi arkadaşlarımız bile mevcut. Bu duruma karşılık Türk Metal kılını bile kıpırdatmıyor! Maalesef, metal grevleri sırasında Arçelik'te

ciddi bir hareketlenme olmamıştı. Anlaşılan o ki, o yüzden Arçelik'te kendini çok güvende hissediyor Türk Metal. Sanki hiçbir şey olmamış yahut da olmayacak gibi rahat hareket ediyor. İşçi kardeşlerim gelin Türkiye'nin en büyük

sermayelerinden Koç'ları ve onların maşası Türk Metal'i şaşkırtalım. Gücümüzü bir daha hatırlatalım! Gelin bu sefer Arçelik'te de bunu yapalım! Çerkezköy Organize'de Bursa ve Ankara işçileri gibi tarih yazalım!

Çerkezköy Arçelik Televizyon Fabrikası'ndan bir işçi

Karanlıktan korkmuyoruz, umudumuz var!

Omuzlarımızda ne yükler, ne sorumluluklar taşıyoruz. Biz kadın, erkek ve çocuk işçiler omuzlarımızda güzel günler görebilmenin umuduyla her sabah ve her akşam yılmadan fabrika yollarını tutuyoruz. Bazılarımız yeni bir hayat kurmak için yol alıyor, bazılarımız çocuğuna daha iyi bir gelecek sunmak için yol alıyor. Bazılarımız çalışma hayatına daha çocukken merdiven altlarında, atölyelerde başlarken, bazılarımız 17-18 yaşında fabrikalarda çalışmak zorunda kalıyor. Biz işçi sınıfı umutlu insanlarız. Vefakar insanlarız. Fabrikalarda üretilen her bir parçada bizlerin alın teri, emeği, uykusuzluğu var.

Bugün seri üretimde genç işçilerin çalışırken bir yandan bel ağrısından duramaması ve bir yandan da dişini sıkıp, işten atılma korkusuyla saatlerce çalışmak zorunda kalması aslında bizim olanı istememizin haklılığını bir daha gözler önüne seriyor. Hem bin bir türlü parça üretip hem de hiçbir haktan yararlanamamamızın doğal bir şey gösterilmesi sadece patronun ve burjuva sınıfının yarattığı bir zıvalıktır. Ürettiğimiz %99'unu patronun alması %1'ni biz işçi sınıfına reva görmeleri onların utanmazlığıdır. Gerçek biz bu toplumun üreten %99'uuz, onlarsa sömürücü asalak %1'i. Farkında olalım.

Fabrikalarda çalışan, üreten bizleriz. Biz güçlüyüz. Ve haklılığımız tamamen emek gücümüzden geliyor. Hep beraber mücadele edersek ne patron ne de diğerleri önümüzde duramaz. Tek tek geri çekilmek zorunda kalırlar. Haklarımızı alırız. Bu topraklarda değil belki ama tarihte, geçmiş zamanda da bu böyle oldu. Başka ülkelerdeki sınıf kardeşlerimiz baskılar arttıkça zulmün karşısında birlik oldu. Emegimizi, alın terimizi bin bir alavere dalavereyle sömüren sistem yerle bir oldu. Yine yapabiliriz, yapacak güce sahibiz. İşte yine o gün geldiğinde biz işçiler yine bu sözü haykırarak haykırarak söyleyeceğiz...

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

İnsanca çalışma ortamı istiyoruz

Reno yönetimi geçtiğimiz haftalarda bir anket çalışması yaparak çalışma ortamlarımızın ergonomik olup olmadığını öğrenmek istedi. Ankette çalışma postalarımızın ergonomik olup olmadığını eğer ergonomik değilse önerilerimizi yazmamızı istediler, yazdığımız önerilerden bir tanesi de "iş yükünün azaltılması" oldu. Ancak yapılan anket sonucunda yazdığımız hiçbir öneriyi uygulamayarak aksine en önemli olan önerimizin yani "iş yükünün azaltılması" önerisinin tam tersine, daha fazla iş yükleyerek yeni bir angajman düzenlemesi yaptılar. Yeni angajmanda iki kişinin yapması gereken işi tek bir kişiye yükleyerek iş yükünü arttıracaklar. Metal sektöründe çalışma koşullarının ağır olmasından dolayı birçok işçide bel fitiği ve benzeri hastalıklar oluşuyor, bu tarz meslek hastalıklarının önüne ancak insanca çalışma ortamlarıyla ya da

işçinin iş yükü azaltılarak geçilir. Bir başka sorun ise dışarıda havaların sıcak olması ve fabrika için dışarıdan daha fazla sıcak olması... Bu bizi hem fiziki hem de psikolojik olarak etkiliyor. Ancak Reno yönetimi üretim içine havalandırma fanlarının yapıldığını savunuyor. Ama havalandırma fanları üretimden uzak yerlerde olduğu için hiçbir işe yaramıyor. Yönetim bunu görmediği için fabrikanın kapılarını kapatarak içerinin daha sıcak olmasına bu sebeple de iş kazalarının artmasına neden oluyor. Sanayide çalışmamıza rağmen makinelerin sıcak havalarını bile soğutamayan ev tipi pervaneleri çalışma postalarımıza süs niyetine koyarak aslında göz boyadıklarını görüyoruz. Onlar klimalı odalarda çalışırken işçiye sıcak havada eziyet edilmesi reva değildir. Çözümü kendimiz üretmeliyiz hem Reno yönetimine hem de sendikaya baskı kurarak daha insanca ve daha çalışılabilir ortamlar yaratmalıyız.

Manisa'dan bir metal işçisi

Krizin faturasını bu sefer patronlar ödesin diye mücadeleye!

Manisa'da çalışan bir metal işçisiyim. Ekonomik krizin iyice kendini hissettirmeye başladığı şu günlerde Türkiye'de işçi olmak her zamankinden daha da zor olmak üzere. Çünkü patronların neden olduğu ekonomik krizin faturası biz işçilere çıkarılmak istenecek.

Benim çalıştığım metal fabrikasından şimdiden 8-10 yılın üzerinde olan ve maaşları bizlerden sadece biraz fazla olan işçiler, patronun ve yönetimin farklı baskıları ile işten çıkarılmaya başlandı bile. Yönetimle arası iyi olmayan eski işçiler fabrikadan gönderilerek maaşlarımız asgari ücret seviyesinde sabitlenmek isteniyor. Hem de deneyimli işçiler işten çıkarılarak fabrikadaki sendikal örgütlenmemiz tamamen dağıtılmak isteniyor.

Ekonomik kriz sadece doların, avronun yükselmesi değildir. Ekonomik kriz, işten çıkarma, maaş kesintileri, işsiz kalmak, gıda başta olmak üzere her şeyin fiyatı hızla artarken bizlerin ücretlerinin olduğu yerde kalması demektir. Yani bu kriz daha şimdiden bizlerin karşısına dikilmiş durumda.

Daha iflaslar başlamadan işten çıkarmalarla karşı karşıya gelmişken çok iyi anlıyoruz ki bu krizin de bedelini biz işçilere ödetmek isteyecekler. O zaman biz işçilere

Ekonomik krizi gerçekçe gösteren patronlar, işçi çıkarmaya başladı.

düşen bu krize ve krizin sorumlusu patronlara karşı mücadele etmektir. Eğer sendikasızsak sendikalaşmak, sendikalı iş yerinde çalışıyorsak sendikalarımıza sahip çıkıp krize karşı nasıl mücadele edeceğimizi belirlememiz gerekiyor. Bu sefer bedeli biz değil patronlar ödesin!

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Faturayı biz ödemeyeceğiz

Enflasyonun yükselmesiyle hayat pahalılığı her geçen gün artmaya başladı. Her şey ateş pahası oldu. Birçok şeyden kısmaya başladık. Kredi borcu, faturalar, ev kirası yüzünden insani ihtiyaçlarımızı karşılayamaz duruma geldik. Fabrikadaki birçok arkadaşım borçları ödeyemediği için maaş kartına avans hesabı açıtırıp, neredeyse bir maaş kadar ekşiye düşerek borcunu ödemeye çalışıyor. Aldığımız maaş bile yetmiyor artık. Geçen sene sözleşmeden aldığımız zam bile bir işe yaramadı. Böyle giderse kredi

borcunu, faturaları ödeyemez hale geleceğiz. Bu kötü gidişat sadece hayat pahalılığı değil işten çıkartmalara kadar gidebilir. Elbette ki şu yaşadığımız sıkıntıları biz işçiler yaratmadık. Krizler patronların kâr hırsından dolayı meydana geliyor ve krizin faturasını bize ödetiyorlar. Bir araya gelip örgütlenip mücadele etmeliyiz. Sendikaları mücadele etmeye zorlamalıyız. Krizin faturasını işçiler ve emekçiler ödememelidir. Sendikalar, işçi sınıfı örgütleri bir araya gelip şimdiden mücadele etmelidir.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Akwell'den bir metal işçisi

Patronlar için sağlığımızın hiçbir kıymeti yok

Metal sektörünü hepimizin bildiği gibi hem çalışma koşulları hem de iş olarak ağır bir sektördür. Çoğu metal işçisi sektörde belli bir dönem geçirdikten sonra iş yükünün ağırlığından dolayı önemli hastalıklara sahiptir. Örnek verecek olursak bel fıtığı hemen hemen bütün metal işçilerinde görünür. Ama her zaman hastalık belimizden çıkmaz. Bazen en çok kullandığımız organlarımızdan da hastalığa yakalanabiliriz. İş yerinde sürekli elimizi kullandığımızdan dolayı bileklerimizde, dirseklerimizde de hastalık meydana gelebilir. Hastalık başımıza geldiğinde bize en yakın teknisyene durumumuzu anlatırız. O da bizi aslında oraya niye geldiği bile anlaşılmayan iş yeri doktoruna gönderir. Niye geldiği anlaşılmayan diyorum. Çünkü normal şartlarda bizim başımıza bu tip iş kazası geldiğinde sevk yazıp bizi hastaneye göndermesi gereken

doktor bunun yerine hiçbir işe yaramayan bir krem sürüp bizi çalıştırdığımız banda geri gönderiyor. Daha sonrasında bileğimizin acısına dayanamadığımız için iş çıkışı hemen hastaneye gittiğimizde durumumuzun bir kremden fazlası olduğunu anlıyoruz. Hastaneden aldığımız raporda bileğimiz iyileşene kadar bir süre ağır işte çalışmamamız söylenmesine rağmen fabrikadaki şeflerin ve müdürlerin umurlarında bile olmuyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi hastalandığımız yerde çalıştırmaya devam ettiriyorlar.

Fabrikadalar da sorun sade-

ce en önemli olan sağlığımız değil. Örgütlenmemizin de önüne geçmeye çalışıyorlar. Fabrikada çalışan diğer işçilerle beraber bir araya gelmeyelim diye sıradan molalara bile beraber çıkmamıza müsaade etmiyorlar. Herkesi posta posta bölüp farklı saatlerde molaya çıkararak bir araya gelip örgütlenmemize engel olmaya çalışıyorlar. Ama biz metal işçileri olarak yapılan bütün haksızlıklar bütün engellemelere karşı bir araya gelip sendikalaşmalıyız. Sadece fabrikalarda değil mahallelerde evlerde bir araya gelip patronlara karşı örgütlenmeliyiz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Ek işte çalışmaya mahkum ediliyoruz

Bir çalışma yılını daha geride bıraktık. Her yıl olduğu gibi yıllık izne çıkarken herkesin aklında gene sorular var. Acaba izin dönüşü ne olacak? İkili vardiyaya dönüşülecek mi? Çalışanlar bir kez olsun kafaları rahat izne çıkamıyorlar, kafamızda hep soru işaretleri.

Çalışma olmadığı günler de öncelikle yıllık izinden düşürüldü. Devlet zaten on iki güne kadar izin veriyor. Yıllık izinler haricinde

de çalışılmayan günler için maaşların %76'sı verildi. Tabii bu sözde %76. Fiiliyatta bu %50'ye düşüyor. Vergiler de girince insanların maaşları iyice azalıyor. Artık ek iş yapan, tarlada çalışan insanlar var.

İzin dönüşü okullar açılacak, masraflar artacak, zamlar, vergiler gelecek. Artmayan tek şey maaşlar olunca insanlar ek işler yapacak, kredi çekecek, hayatına borçlanarak devam edecek. Bu-

nun üzerine bir de belirsizlikler devam ediyor. İki vardiyaya düşme, işten çıkarılma endişesi.

Yapılması gereken şey belli, işten çıkarılma olduğunda hemen tepkimizi ortaya koymamız gerekiyor. İşten atılan arkadaşımıza sahip çıkmazsak sıra mutlaka bize de gelir. Bir kere boyun eğsek haklarımızı gasp etmeye, bizi yoksullaştırmaya devam edecekler.

Kocaeli BPlas'tan bir işçi

Promosyon hakkımız gasp edilemez!

Merhaba, ben BPlas Gölcük fabrikasında 3 yıldır çalışan bir işçiyim. İşyerinin aylık maaş ödemelerinin elden yapılması büyük firmalar için olanaksız ve yasal değildir. Bu sebeple bankalar işyeri çalışan maaşını bankalara yatırır. Ülkemizde bankalar arasındaki rekabet sebebiyle yüksek çalışan sayısı olan kurumsal işyerlerine, çalışan sayısına bağlı olarak para, bonus hatta üretim araçları dahi hediye edilebiliyor ve bundan patronlar nasipleniyordu. Bireysel davalarla, işçilerin hakkını aramasıyla ve çıkan genelgelerle artık bu "promosyonlar" işçilerde de ödenmeye başladı. Biz bu ek ücretleri ilk geçen sene almaya başlayacaktık fakat üzerinden 15 ay geçmesine rağmen hala alınmadı.

Sendika temsilcileri aylardır gün vererek erteliyor fakat bir türlü vaat edilen günlerde promosyon yatmıyor. Yoksulluk sınırının 5600 TL'yi aştığı bu günlerde biz işçiler gelecek 1 TL'nin bile planını yapmak zorundayız. Patronlar ve hükümet yıllarca bankalardan gelen bu promos-

yon paralarının üzerine yatmıştır ve genelgelere rağmen hala yatmaktadır. Bu da gösteriyor ki ne patronlar ne de devlet işçinin hakkını korumuyor, işçiler bu haklarını söke söke alıyor ve almalıdır da. İşçi kardeşim, hakkını savun, sendikalaş ve hakkını patronlara meze etme.

Gebze'den metal işçileri

Flormar direnişi kazanacak!

Flormar'da direniş bu yazının yazıldığı sıralarda 3 aya yaklaşıyor. Flormar'da çoğu kadın yüzlerce emekçi, sendika hakkı ve işe dönmek için mücadele ediyor. Tüm işçi sınıfımıza ama öncelikle ezilen, horlanan, eve kapatılan kadınlara örnek oluyorlar. Petrol-İş sendikası o fabrikaya halaylarla, şarkılarla girecek. Yüzlerce işten atılan kardeşimiz işe dönecek. Flormar işçilerinin işe iadesi için elimizden geleni

yapmaya hazırız. Fabrikalardan emekçiler olarak ziyaretlerimizi sürdürüyoruz, kendi fabrikamızda Flormar işçilerinin direnişini anlatıyoruz.

Flormar işçileri kendi ifadeleriyle F tipi cezaevi yani Flormar kapısında söyledikleri şarkıda "çarkı bozuk bu düzene biz HAYIR deriz" diyordu. Hep birlikte bozuk düzenin çarkçısı patronlara HAYIR demenin vakti gelmiştir.

Tuzla Organize Sanayi'den bir metal işçisi

Tüm sıkıntılarımızı birlik olarak çözeriz

Merhaba arkadaşlar. Ben Tuzla Organize Sanayi bölgesinde güneş paneli üreten bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikamızda geçtiğimiz hafta bir kadın arkadaşımız aşırı sıcaktan bayıldı. Bunun nedeni ise hem havalandırma sistemi olmadığı için hem de makinelerin çalışınca sıcak havayı daha da arttırmasıdır. Bu kötü çalışma koşullarından dolayı işi durdurduk. Fabrika müdürü gelip bizden özür diledi ve havalandırma sistemini en kısa zamanda düzleteceğini söyledi. Bu durumun işçilerde daha fazla memnuniyetsizlik yaratması yetmezmiş gibi bize yeni bir sipariş aldıklarını ve bayrama kadar bir ay boyunca 2 vardiyanın da 12 saat çalışmasını istedikler. 12 saati bize zorla kabul ettirmelerinden sonra gece vardiyasındaki arkadaşlarımızın aşırı uykusuz gündüz vardiyasındaki arkadaşlarımızın ise hem sıcaktan hemde aşırı çalışmaktan bitkin olması sosyal hayatımızı çok zora soktu. Ne dışarı çıkıp doğru düzgün hava alabildik ne ailemizle zaman geçirebildik. Ama bu duruma karşı, birbirine yabancı olan iki vardiyaya birbirlerini daha fazla tanıdılar beraber dilekçe hazırlayıp imza topladık. Yönetim ise imzadan haberi olur

olmaz geri adım attı ve sonunda bir bahaneyle 12 saatten 8 saate geçildiğini açıkladılar. Bu zorlayıcı şartlardan açık açık "birlik olduğunuz için geri adım attık" diyemeden sanki şikayetçi olduğumuzdan haberleri yokmuş gibi geri adım attılar.

Bu olaydan sonra işçiler birlik olduğumuzda hak mücadelesini kazanabileceğimizi anladık. Bu kriz döneminde işçi atmaların yoğun olduğu zamanlarda asla geri adım atmamalıyız. Aksine her türlü kazanıma ilk önce sahip çıkıp sonra da kazanımlarımızı arttırmalıyız. Keza kriz onların, bedelini ödeyenler ise hep bizler oluyoruz. Ama artık bu durumun katlanılmaz bir hale geldiğini her işçi arkadaşımızın bilmesi gerekiyor. Bugün kendi aramızda bir birlik kurduk yarın sendikaya daha fazla ihtiyacımız olduğu dönemlerde çetin mücadeleler verebiliriz ama bu zorlukların üstesinden gelmenin tek yolu ise ilk önce kendi çalıştığımız fabrikalarda birliğimizi tesis etmek daha sonrada diğer fabrikalardan arkadaşlarla ekmek mücadelemizi olabildiğince daha yükseğe taşımaktır. Bu memleket onu krize sokanların değil her karış toprağı rahatca nefes alsın diye üreten biz işçilerindir.

Fabrikalardan haberler

Star Rafinerisi inşaatında çalışan bir işçi

Star Rafinerisi'nde işçiye zulüm devam ediyor!

Merhabalar, Star Rafinerisi'nde çalışan emekçi bir dostunuzum.

Temmuz ayında yaşadığımız zehirlenme vakasını herhalde duymayan kalmamıştır.

Star Rafinerisi inşaatında çalışan işçiler olarak yemeklerden şu ana kadar 7 kez zehirlenme vakası yaşandı. Bunlardan en vahimi son kez yaşanan zehirlenme oldu. 1000'in üzerinde işçi yemekten zehirlendi. Aliağa ve çevre ilçelerindeki hastaneler bile yetersiz kaldı. Manisa'ya bile zehirlenen emekçiler sevk edildi.

Bu son olaydan sonra yemek şirketi değişti lakin zihniyet değişir

mi emekçiye verilen değer artarmı? Kesinlikle kocaman hayır olacaktır.

Yemek olayı kadar vahim olan bir diğer konu ise yatakhaneler ortak kullanılan tuvaletler. Küçük odalarda balık istifi şeklinde emekçiler kalmakta, kalmaya zorlanmaktadır. Sesini çıkarırsan, "beğenirsen bu, beğenmezsen kapı orada". Emekçiler de işten çıkarılma korkusundan borçlarından dolayı seslerini çıkaramıyor.

Ortak kullanılan tuvaletler ise bakımsız bir şekilde, resmen virüs yuvası. Hijyenden uzak tam bir hastalığa davet çıkarırcasına tehlikeli.

Sesimizi ise sayılı sosyal medya sayfaları ve gazeteler yaymıyor. Polis ise düzenin hizmetinde emekçinin karşısına dikiliyor. Bu düzene karşı sizin aracılığınızla sesimizi duyurmak istiyoruz.

İzmir'den bir gıda işçisi

Emekçi kadınlar en öne!

Merhaba, ben İzmir'de toplu yemek hizmeti veren bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikada çalışan 50 kişiyiz, fakat toplu yemek sektöründe işçilerin birçoğu birbirinden bağımsız. Yemek verilen firmalardaki dağıtıcıları ve firmalara yemek götüren şoförleri çıkarttığımızda üretim alanında çalışan 15 kişi kalıyoruz. En büyük sıkıntılarımız; uzun çalışma saatleri, mesai ücretlerinin ödenmemesi, iş bölümünün olmaması ve çok işi az işçinin yapması. Gıda, hizmet sektörü ile birleşince müşterileri memnun etmek çok zorlaşıyor.

Haliyle bu iş yoğunluğunun ve uzun çalışma saatlerinin üzerine bizlerde enerji kalmıyor ve dikkatsizlik başlıyor. Yemeklerde çıkan en ufak bir sıkıntıda ise patron başımızda bitiyor ve başlıyor fırçaya! İşçi eksik desen dinlemez, 10-11 saat çalışıyoruz yorgunuz desen cevabı hazır "bu sektörde saat olmaz", mesaiye kalmayacağım kalacaksam da parasını isterim desen "işte kapı" der! Ne iş güvencemiz var ne de huzurlu ve adaletli bir çalışma ortamımız. Tüm bunların yanında bir de kadının olduğun için maruz kaldığın

tacizler silsilesi var. Sürekli kendini kollamak zorundasın. İnsanlarla konuşurken gülümsemek bile sakıncalı! Bu erkek egemen, ahlaksız sömürü düzeni ahlaksız insanlar yaratıyor ve kadın işçiler aynı zamanda bunlarla da mücadele etmek zorunda kalıyor.

Ancak biz kader deyip, kadını geri duralım deyip boyun eğmeyeceğiz! Sendikalaşmak ne kadar zor gözükürse gözüksün önce kadın işçiler olarak en ön safta duracağız ve kendi bölümümüzü örgütleyeceğiz. Sonra şoförleri, şoförler de firmalardaki dağıtıcıları. İmkansız diye bir şey yok! Biz birlikte olursak başarırız.

Bodrum'dan bir turizm işçisi

Patron kazanıyor, ya işçinin durumu nasıl?

Merhaba arkadaşlar, ben Bodrum'da çalışan bir turizm işçisiyim. Temmuz- Ağustos ayları turizm sektörünün en yoğun ayları. Oteldeki tüm departmanlarda çalışan arkadaşlar fazla enerjile çalışmak zorunda kalıyor. Bazen de mesaiye kalmak zorunda kalıyoruz. Otele girdiğimizde bize

söylenen ilk şeylerden biri mesai ücretlerinin ödeneceğiydi. Ama bize artık fazla mesai ücretlerinin ödenmeyeceği söyleniyor. İşlerin bitirilmesi ve tam zamanında çıkılması gerektiği söyleniyor. Ama işler bazen zamanında bitmiyor ve biz mesaiye kalmak zorunda kalıyoruz. Ben otelin mutfağında

çalışan bir turizm işçisiyim. Bizim mutfaktan iki kişi işten ayrıldı. Üstelik departmana alım da yapmıyorlar. Arkadaşlar, bu otel 100-200 liraya oda satan bir otel değil. Bu aylarda 1000 Euro'lardan başlıyor fiyatlar. Otelin doluluğu ise %90'lardan başlıyor. Patronun cebine daha fazla para girsin, daha az maliyete daha fazla kâr yapsın. Oh ne güzel memleket! Ama bu böyle gitmez. Biz sadece bunu biliyoruz. Ve her yerde olduğu gibi burada da mücadele etmemiz şart.

Bursa Migros'tan bir depo işçisi

Bu taşeron zulmüne dur diyelim

Migros köklü bir şirkettir ancak kanunsuzluk, taşeronculuk ve bir sürü sebeplerden dolayı toplumu ve ülkemizi tehdit etmektedir. Migros, Mbm ve Us grup olmak üzere 2 taşeronla depolarında kanunsuzluk konusunda çığır açıyor. Zorla Pazar ve bayram mesailerine getirme, gelmeyen işten çıkarma, sabah sekiz gece on buçuk çalışma

ve mesai konusunda işçiye danışmama, yemeklerde ucuza kaçma, molaları kısma, prim veriyorum deyip izinli dahi olsa devamsızlık sayıp prim kesme, hiçbir sosyal hak vermeme... Migros'un kendi bünyesinde sendika olmasına rağmen taşeronda sendikaya karşılar. Kanunsuz şekilde zorbalıklarına devam ediyorlar. Migros'un ülke-

mizdeki ayağını yürüten Anadolu grup bu zorbalıklarına bir yenisini daha ekleyip çay saati olarak kullandığımız, işçilerin 15 dk'lık molasına utanmazca göz dikmiştir. Her yerde olduğu gibi Migros'ta da sermayedar işçinin cebindeki tek kuruşa dahi göz dikmiştir tüm işçi emekçi kardeşlerim olarak bu zulme dur diyelim!

Bursa'dan bir turizm işçisi

Yeni iktidar patronların iktidarındır

Turizmde Temmuz ayını geride bıraktık. Biz turizm işçileri için bu ayın geçen aydan hiçbir farkı bulunmuyor. Turizmde çalışma koşulları geçen ay nasılsa bu ay da aynı ancak turizm patronları için değil. Artık hükümetin içinde direk onların sözünü söyleyen bir bakan var. Hem de onlardan biri, ETS Tur'un patronu, Turizm Bakanı oldu. Kurulan patron hükümetinde bir koltuk da turizm patronlarına verildi. Bu kurulan hükümetin patron hükümeti olduğu artık koltuklarından bile belli oluyor.

Bu duruma en çok sevinen turizm patronları oldu. Artık daha rahat bir şekilde istediklerini yerine getirebiliyorlar. Turizmde çıkan her dalgalanmada hükümetten istediklerini alabiliyorlar. Eskisi gibi her yerde mağdur edebiyatı yapmalarına gerek kalmadı. Şimdi sadece istediklerini kendi-

lerinden olan Turizm Bakanı'na fısıldamaları yeterli olacak. Biz turizm işçileri ise sesimizi ne kadar duyurmaya çalışırsak çalışalım hükümet bizi görmezden geliyor. Hatta görmezden gelmekle kalmayıp turizm patronlarıyla beraber el ele verip bizi susturmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Tek başına sesini çıkaran işçiyi işten çıkarıp yerine yeni işçi hükümet tarafından İş-Kur aracılığı ile gönderiliyor. Turizm sektörü hükümetin ve turizm patronlarının işçileri sömürebildiği en rahat sektörlerden birisidir.

Onlar hem hükümetleriyle hem de patron örgütleriyle biz turizm işçilerini nasıl daha fazla sömüreceklerini konuşurken, biz turizm işçileri sektörü terk etmemeliyiz. Aksine onlara karşı örgütlenerek hep birlikte hareket etmeliyiz. Turizmde sendikalaşmalıyız.

Bursa'dan bir tekstil işçisi

Bireysel değil birlikte mücadele

Tekstilde çalışma koşullarının ne denli zor olduğunu birçoğumuz biliyoruz. Yüksek sıcaklıklarda, kimyasalların içinde, uzun saatler boyunca çalışmak yetmezmiş gibi maaşlar da bir o kadar düşük. Birçok firmanın ögle yemeklerinden çalışanların midesi bozulmuş durumda ekstra maliyet gibi görülüp gerekli havalandırmalar bile yapılmıyor, klimalar tamir edilmiyor. İşçiler kimyasaldan biraz olsun nefes alabilmek için ufak yerlerden kendi havalandırmalarını yapmaya çalışıyorlar. Özellikle kimyasallar çalışan bölümlerde her altı ayda bir şirket tarafından yaptırılması gereken doktor kontrolleri (ciğer filmi, kanser teşhisi) yaptırılmıyor.

İşçilerin birçoğu ise bu çalışma koşulları ve düşük ücretlerden kurtulmak için başka firmalara başvuru yapıyorlar. Aynı koşulların orada da olduğunu fark etmeleri çok zamanlarını almı-

yor. Elleri geçen yalnızca 100-200 liralık bir fark oluyor hepsi bu, onu da zaten misliyle geri alıyorlar. Sendikacı yerlerde koşullar mükemmel olmasa da biraz daha iyi. Ancak şöyle bir gerçek var ki sektördeki sendikacı fabrikalar kısıtlı ve belirli sayıda işçi alıyorlar. Buralarda sendika var demek sömürü olduğu gerçeğini de değiştirmiyor üstelik. Erzak yardımı alıyorsunuz, maaşlar ve çalışma koşulları biraz daha iyi ama sömürü aynı şekilde devam ediyor.

Özetle çalıştığımız yer ister sendikacı ister sendikasız olsun bireysel olarak verilen hiçbir çaba yerini bulmuyor. Sendikasız bir yerde çalışıyorsak önce sendikayı sokmalıyız fabrikamıza. Sendikacı bir yerde çalışıyorsak, sendikamıza baskı yapmalı işçinin istediğini yaptırmalıyız. İnsana yaraşır çalışma koşulları da, hak ettiğimizi almanın da yegane yolu budur.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Bu düzende madencinin hayatının bedeli 6 gün

301 maden işçisinin hayatını kaybettiği Soma katliamının davası bugün (11 Temmuz) sonuçlandı. Akhisar'da görülen davanın karar duruşmasında kâğıt üzerinde şirketin patronu olarak görülen Can Gürkan'a 15 yıl, şirketin genel müdürü ve işletme müdürü başta olmak üzere 13 yetkiliye farklı cezalar verildi. Soma Kömür İşletmeleri A.Ş.'nin gerçek patronu Alp Gürkan hakkında ise beraat kararı verildi.

Mahkemenin verdiği karara göre 15 yıl ceza alan, patronun oğlu Can Gürkan infaz yasasına göre sadece 6 yıl hapis yatacak. Yani hayatını kaybeden her bir madenci için 6 gün cezaevinde kalacak. İstibdadın yargısı Soma katliamının sorumlularına ceza değil ödül verdi. İşçinin hayatının bedeli sadece 6 gün! Tabii, temyizde bu cezalar da hafifletilmezse!

Soma davasında bu kararın alınması için bütün devlet ve hükümet organları elinden geleni yaptı. Mahkeme Soma'dan Akhisar'a kaçırıldı, mahkemenin başından beri davaya bakan heyet ve savcı değiştirilerek

ardından Şırnak'ta, Ermenek'te, Zonguldak'ta ve başka birçok yerde madenlerde madenciler hayatını kaybetmeye devam etti, ediyor. Yani madencinin hayatına dair herhangi bir çözüm ortada yok!

Somalı madencilerin katillerine verilen cezalar, patronlara "siz istediğinizi yapmaya devam edin, biz sizin arkanızdayız" demektir. Bu mahkeme kararı bozulmalıdır. Başta Soma Kömür İşletmeleri A.Ş.'nin gerçek patronu Alp Gürkan olmak üzere katliamın bütün sorumluları yeniden yargılanmalı ve en ağır cezaları almalıdır.

Başta madenler olmak üzere, fabrikalar, atölyeler, tarlalar işçilerin denetiminde kamulaştırılmadan katliamların, iş cinayetlerinin önüne geçemeyiz. İşletmeler gözlerini para hırsı bürümüş özel sektörün elinde kaldıkça işçiler hayatını kaybetmeye devam edecek. Bunun için bütün işletmelerin işçilerin denetimi altında kamulaştırılması, sonra yine işçilerin denetimi altında çalışmaya devam etmesi için mücadele etmeliyiz.

Kamulaştırmayla beraber bütün işletmelerde taşeron, güvencesiz, esnek, sendikasızsız çalışma yasaklanmalıdır. Bütün işçilerin iş güvencesi, yani güvence- li kadrosu olmalıdır. Sendikal örgütlenmenin önündeki bütün engeller ortadan kaldırılmalıdır. Ölümlere çözüm kamulaştırma!

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Patronlar öldürüyor, İstibdad koruyor!

11 Temmuz 2018

Levent Dölek

İşçi sınıfına güvenmek

OHAL, 18 Temmuz günü gece yarısı hukuken kalktı. Genel kanı OHAL'in kaldırılmasının çok da bir şey değiştirmeyeceği yönünde. Çünkü hem Anayasa değişiklikleri hem de son torba yasa ile getirilen düzenlemeler, ihraçlardan toplantı ve gösteri yürüyüşlerine kadar bir dizi OHAL uygulamasının süreceği anlamına geliyor. Bunlar elbette ki doğru. İstibdadın inşası devam ediyor. Ama sürekli bir şikâyet halinin de âlemi yok. OHAL boyunca baskıdan şikâyet etme halinin mücadeleden uzak durmanın bir gerekçesi yapıldığına çokça tanık olduk.

Burada mevcut durumun doğru tespit edilmesi son derece önemli. Abartı da küçümseme de bizi yanlış yöne sevk edecektir. Örneğin Türkiye'de gerçekten faşizm varsa ya da artık nefes alamaz hale geldiysek, herhalde 24 Haziran'da mecliste HDP'ye, cumhurbaşkanlığında İnce'ye oy vermekten fazlasını yapmak gerekirdi. Gerçek bir ölüm tehlikesi altındaki hiçbir canlı (deve kuşu hariç), Türkiye'nin küçük burjuva solcusu kadar rahat hareket etmez. Siyasetlerin durumu ise daha vahim olabiliyor. Türkiye'de faşizm var deyip yerel seçimler için şimdiden hazırlık yapmaya başlayanlar var.

Türkiye'de burjuva sınıf karakterine sahip bir istibdad var. Diyaliktik olarak hürriyet mücadelesi de proleter bir karakter taşımak zorunda. Biz bunu söylediğimizde sadece sosyalist imanımızın gereğini ifade etmiş olmuyoruz. İnsanlara mücadele etmek ve kazanmak için dayanmamız gereken gücü gösteriyoruz. Türkiye'de sınıf mı kaldı diyenlere OHAL döneminde mücadele edenlerin başında işçi sınıfının geldiğini söyleyerek cevap veriyoruz. Bu dönemde, "tüm olanlara rağmen nasıl bu kadar umutlu olabiliyorsunuz" diyen dostlara hep işçi sınıfına güvendiğimizi söyleyerek cevap veriyoruz. Düzenin siyasetine ve sandıklarına güvenmiyoruz ki hayal kırıklığı yaşayalım. Sınıf mücadelesi ise kazansak da kaybetsek de, bazen iğneye kuyu kazıyor olsak da bizi hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadı.

Emek Çalışmaları Topluluğu her yıl işçi ve emekçi eylemlerinin bilançosunu çıkarıyor ve ortaya koyduğu rakamlar tamamen haklı olduğumuza gösteriyor. 2017 yılı boyunca ayda ortalama 53 işçi eylemi olmuş. OHAL dönemini ele aldığımızda ise ayda ortalama 47 işçi eylemi olduğunu görüyoruz. İşçi sınıfı OHAL döneminde her iş gününde neredeyse iki eylem yapıyor. Erdoğan, patronlara OHAL'in faydalarını anlatırken, OHAL'i grevleri yasaklamak için kullandığını söylemişti. Gerçekten de neredeyse her grevi yasakladılar. Fakat bu işçi sınıfını durdurmadı. 2017 yılında yapılan işçi eylemlerinin sadece yüzde 4'ü yasal grevler iken bu eylemlerin dörtte birini fiili grevler (yüzde 23) ve işyerini terk etmeme/ışgal eylemleri (yüzde 2) oluşturuyor. Eylemlerle ilgili çok kapsamlı ve detaylı rakamları herkes Emek Çalışma Topluluğu'nun bu değerli çalışmasını internette bulup indirerek okuyabilir.

Demek ki "nerede bu işçi sını-

fi" diyenlere verilecek cevap belli: Eylemde! Tabii ki bu eylemler esas olarak sendikal ve ekonomik taleplerle gerçekleşen eylemler. Dolayısıyla artışına bakıp neden hala AKP'ye oy veriyorlar diye kara kara düşünenler işçi sınıfının ayaklarıyla verdiği oylara baksa depresif ruh halinden belki daha kolay çıkabilirler. Ama tabii şu da bir gerçek ki işçi eylemlerinin yüzde 85'i işyerlerinin önünde ya da içinde gerçekleşiyor ve bu yüzden işçi sınıfı gerçeğini şehir merkezlerindeki kafelerden ya da kültür merkezlerinden görmek çok da kolay değil.

Bir de bu tabloya son dönemde işçi sınıfının elde ettiği bazı kazanımları ekleyelim. Anayasa mahkemesi Birleşik Metal'in 2015 yılındaki MESS grevlerinin yasaklanmamasıyla ilgili yaptığı başvuruyu haklı buldu. Grev ve örgütlenme hakkının ihlal edildiği sonucuna vardı ve hükümeti 50 bin lira manevi tazminat vermeye mahkûm etti. Posco Assan fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan işçiler de mahkemeyi kazandılar. Mahkeme işe iade kararının yanında sendikal tazminata da hükmetti. 2017 yılını işyerlerinin önünde kurdukları çadırda direnerek geçiren TÜMTİS üyesi DHL işçileri de kazandı. Sadece mahkemeyi kazanmadılar, direne direne patronu toplu sözleşme masasına getirdiler.

Peki bu kazanımlar OHAL kaldırıldı için mi elde edildi? Bir ayda guguk tekrar hukuk mu oldu? Hayır! Bu kazanımlar OHAL kalktığı için değil işçiler OHAL boyunca direndiği ve mücadele ettiği için kazanıldı. Şimdi Flormar, Cargill ve daha pek çok fabrikada işçilerin mücadelesi sürüyor onların da direne direne kazanacağından kuşumuz yok. Elbette ki bu mücadeleleri nicelik ve nitelik olarak ileriye taşımamız gerekiyor. Elde edilen her bir hak ancak kullanıldıkça korunabilir. Metal işçisi grev hakkını Anayasa mahkemesine dilekçe vererek değil grev yaparak koruyabilir. Posco Assan işçisi tazminatını almıştır ama fabrikaya sendikayı sokmak için direnişini sürdürmektedir. HT Solar işçisi fiili grevle sendikalaştı. Ama bu başarı mücadelenin sonu değil başlangıcıydı. Şimdi sadece fabrika içinde patrona karşı mücadeleye devam etmiyorlar Gebze'de nerede bir mücadele varsa oraya koşuyorlar.

Emin olun Türkiye'de faşizm olsaydı bu eylemler yapılamazdı. Mücadelenin düzeyi de biçimi de bambaşka boyutlarda olmak durumunda kalırdı. Bunu söylerken iktidarın baskıcı yönünü yumuşatmış mı oluyoruz? Hayır mesele bu değil. Biz Türkiye'de işçi sınıfı mücadelesinin iktidarın daha da baskılaşmasının hatta faşistleşmesinin önündeki esas engel olduğunun görülmesi gerektiğini düşünüyoruz. Dolayısıyla vardığımız sonuç daha az değil daha çok mücadeleye! Sınıf mücadelesini nicel ve nitel olarak ileri taşımak, ekonomik mücadeleyi siyasal düzeye yükseltmek ve işçi sınıfının siyaset masasına yumruğunu vurması için mücadeleye! Bunun için örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek! İşçi sınıfı, hürriyet mücadelesinin öncülüğünü ele aldığında bir gece ansızın ortadan kaybolmayacaktır, sonuna kadar güvenebilirsiniz!

Cargill işçisi Ataşehir'den uyardı: Bir dahaki sefere bütün yolu yürüyerek geleceğiz ve geldiğimizde geri dönmeyeceğiz!

Tek Gıda-İş sendikasında örgütlendikleri için işten atılan ve fabrika önünde direnen 14 Cargill işçisi 5 Temmuz'da, direnişin 79. gününde, şirketin İstanbul Ataşehir'de bulunan genel müdürlüğü önünde eylem yaptı. Sabahın erken saatlerinden itibaren Ataşehir Paladium'un önüne gelen işçiler pankartlarını açarak taleplerini ortaya koydular. Cargill'in genel müdürlük çalışanlarının yanı sıra iş merkezinde çalışan diğer plaza emekçilerine de seslerini ve haklı mücadelelerini duyurdular.

Cargill, nişasta bazlı şeker (NBS) kotasının düşürülmesini bahane ederek işçileri işten atmış, bu iddia ile sendikalaşmayı kırma çabasının üzerini örtmüştü. Geçtiğimiz günlerde Gerçek gazetesinde yayınlanan "AKP kazanınca Cargill niye coştı?" yazısında da belirtildiği üzere NBS kotasının fiilen düşürülmediği, seçimlerin hemen ardından Cargill

fabrikasının tam kapasite üretime geçtiği ortaya çıkmıştı.

İşçiler haklı olarak işe geri dönmeyi ve sendikaların fabrikaya girmesini istiyor. Bu doğrultuda Cargill yönetimine yaptıkları çağrılar karşılıksız kalırsa eylemlerini arttırarak sürdürecekler. Cargill şirketi yasadışı ve gayri meşru tutumunu sürdürür, işçi ve sendika düşmanlığına devam ederse işçiler Orhangazi'deki fabrika binasının önünden Ataşehir'e kadar günlerce sürecek bir yürüyüşe başlayacakla-

rını belirtiyorlar. İşçiler, Cargill yönetimini uyarıyor ve "bizi bir daha buraya getirmeyin çünkü geldiğimizde çadırımızı kuracağız ve hakkımızı alana kadar geri dönmeyeceğiz" diyorlar.

Cargill işçileri, Ataşehir'de sabah işbaşından akşam paydosa kadar sürdürdükleri eylemi bu kararlılıkla sonlandırdılar ve Bursa'ya doğru tekrar yola çıktılar. Cargill'in direnişçi işçileri tüm emekçilerden ve emekten yana olan herkesten destek ve dayanışma bekliyorlar.

Sendika ve grev hakkı için fiili mücadele şart

Son bir ay içerisinde sendikal haklar konusunda iki önemli gelişme yaşandı. Bu gelişmelerden biri Anayasa Mahkemesi'nin grev yasaklamasının Anayasa'ya aykırı olduğu yönünde karar alması, diğeri ise cumhurbaşkanlığı kararname ile Devlet Denetleme Kurulu'na sendikaların ve meslek odalarının yöneticilerini görevden uzaklaştırma yetkisi getirilmesi. Bu iki gelişme özellikle Cumhurbaşkanlığı sistemiyle birlikte düşünüldüğünde işçilerin haklarını savunmak için verecekleri fiili meşru mücadelenin ne kadar hayati bir önem taşıdığını göstermektedir.

Grev meşru ve yasaldir. Grev yasaklamak suçtur!

2015 yılının başında Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler MESS'e karşı greve çıkmıştı. Bakanlar Kurulu, metal grevinin muazzam bir coşku ve kararlılıkla başlamasının ardından, işletmeler birer birer MESS'ten ayrılmaya başlayınca bu grevi yasaklamaya karar verdi. İşte Anayasa Mahkemesi aradan geçen 3 yıl sonra Cumhurbaşkanı Erdoğan ve dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu ile birlikte 25 bakanın imzasını taşıyan bu grev yasağının Anayasa'ya aykırı olduğuna karar

verdi. Ayrıca o dönemki hükümeti de 50 bin lira manevi tazminat ödemeye mahkûm etti.

Fakat Anayasa Mahkemesi'nin bu kararı bir daha grev yasaklanmayacağı anlamına gelmiyor. Çünkü 50 bin liralık tazminat iktidarı grev yasaklamaktan caydırmayacaktır. Kaldı ki bu cezayı, imzası bulunan Erdoğan, Davutoğlu veya 25 bakan değil, hazine ödeyecek. Yani yine işçinin bordrosundan kesilen ya da işçi ailelerinin KDV ödemeleriyle toplanan vergilerden ödenecektir bu ceza. Hakkı ihlal edilen işçi, ama cezayı ödeyen yine işçi! Ne düzen!

Grevin yasaklandığı gün bir-

çok fabrikada işçiler "grev yasağını tanımıyoruz" diyerek, grev çadırlarını kaldırmayarak grevi fiilen sürdürme hatta fabrikaları işgal etme kararı almıştı. İşçi mücadelesi ateşini yakmışken, sendika yöneticileri de eski sendika bürokrati CHP'li Süleyman Çelebi ile birlikte fabrika fabrika dolaşarak "mücadelemizi hukuki alanda sürdüreceğiz" diyerek adeta itfaiyeci misali ateşi söndürmeye çalışmıştır. İşte bu karar işçilerin fiili mücadele kararında ne kadar haklı olduklarını göstermesi açısından önemlidir. İşçiler bir daha grev yasağıyla karşılaşmadığında 3 yıl sonra gelecek mahkeme kararını beklemek yerine haklı grevlerini fiili olarak sürdürmelidir.

Sendikalara ve meslek odalarına kayyum!

15 Temmuz 2018 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanan Devlet Denetleme Kurulu'nun (DDK) görev ve yetkilerini düzenleyen 5 numaralı Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi, kurulmakta olan yeni devlet düzenine ilişkin en önemli maddelerden biridir. Bu kararnama ile birlikte, denetim ve soruşturmayı

yürüten grup başkanına bir sendika ya da meslek odası başkanını ya da yöneticisini, hatta daha da ileri gidelim koskoca yönetim kurullarını mahkeme kararı olmaksızın görevden alma yetkisi verilmiştir. Bunun anlamı açıktır; daha önce belediyelere ve başka kurumlara nasıl kayyum atandıysa, bundan sonra sendika ve meslek odalarına da keyfi bir şekilde sudan bahanelerle kayyum atanabilecektir.

Bu son derece tehlikeli bir yetkidir. İşçiyi adım adım kendi sendikasıyla tamamen kopartabilecek, mücadele zeminini ortadan kaldıracak bir işlev görecektir. Daha önce hukuksuz bir şekilde grevleri yasaklayan iktidar, bugün sendikalara kayyum atayarak daha başından işçilerin grev çıkmasını engellemeye çalışacaktır.

Bu tehlike karşısında görev, bunu bir kader olarak kabul etmeyip yetkinin kaldırılması için mücadele etmektir. Burada tüm sendika ve odalar mutlaka işbirliği yapmalı ve toplumdaki daha genel destek arayışına girişmelidir. Özellikle Türk-İş'in bu doğrultuda harekete geçirilmesi son derece önemlidir. Susmak intihardır.

Sağlıkta şiddetin görünmeyen faili: Piyasalaştırma

Yakın zamanda sağlıkta şiddet haberleri ardı arkasına ülke gündemine geldi, gelmeye de devam ediyor. Son dönemde meydana gelen vahim olaylar zincirinin ilk halkası Şanlıurfa'da çocuk doktorunun, kafasına hasta yakını tarafından kaldırım taşı vurulması sonrası aldığı yaralar nedeniyle hayati tehlike geçirmesi ile başladı. Diğer haber ise Giresun'da aile sağlığı merkezinde çalışan doktorun, hasta yakını ile tartışması sonrası beyaz kod* vermesi üzerine polis ters kelepçe takıp biber gazı sıkarak gözaltına aldığı 82 yaşındaki hasta yakınının kalp krizi geçirerek ölmesiydi.

Sağlıkta yaşanan şiddet vakaları maalesef bu olaylarla sınırlı değil. Resmi verilere göre bile günde ortalama 30 şiddet vakasının yaşandığı bu sağlık ortamında, sağlıkta şiddet olayının haber değeri taşıması için ölümlü veya ölüme sebebiyet verecek ciddiyette olması gerekiyor.

Son dönemde artışa geçen bu olayların önüne geçebilmek için nedenleri doğru ortaya koymak gerekiyor. Oysa bu tür olaylardan

sonra en sık yapılan hata, tekil olaylar üzerinden kim haklı kim haksız tartışması yapıp genel bir kaniya ulaşmaya çalışmak oluyor. Olaylara bu tarz bir yaklaşım sağlıkta yaşanan şiddet vakalarının gerçek nedenlerinin üstünün örtülmesine sebep oluyor.

Sağlıkta şiddetin en önemli nedeni sağlıkta piyasalaştırma

Oysa alta yatan nedenlerden en önemlisi sağlıkta özelleştirme ve piyasalaştırmaya yönelik yapılan değişiklikler. Bu değişikliklerden en önemlisi "performans sistemi". Hükümetin öve öve bitiremediği bu sistemde doktorlar her bir hastaya en fazla 5-10 dakika zaman ayırmaya zorlanıyor. Böylece gün içinde olabildiğince çok hasta bakmaları isteniyor. Doğal olarak bu kadar kısa sürede doktorun yapabileceği şey hastaya karşıdan bakmak oluyor. Hastaya gereken süreyi ayıramayan doktor ya ilaç yazıp hastayı gönderiyor ya da pek çok tahlil isteyip eksik bırakmak zorunda kaldığı muayeneyi bu şekilde

tamamlamaya çalışıyor. Sonuç olarak ne doktorun mesleki olarak tatmin olduğu ne de hastanın derdine derman bulduğu bir sağlık ortamı karşımıza çıkıyor.

Hâlbuki hükümet tarafından gazetelerde, dergilerde, televizyonlarda sağlık sistemimizin çağ atladığı, hastaların istedikleri kuruluşa başvurabildiği, istediği tetkikleri yaptırabildiği, "müşteri her zaman haklıdır, ne isterse yapılır" düsturuna uyan tarzda bir sağlık sistemi olduğu propaganda ediliyor. Bu yargı ile sağlık kuruluşuna başvuran herhangi bir hastanın gerçek sağlık sistemimizle yüzleştikten sonra tatmin olma şansı var mı? Elbette yok. Bu acı gerçekle yüzleşmenin doğrudan sonucu "sağlıkta şiddet" olarak karşımıza çıkıyor. Hastalar beklentileri ile gerçekler arasındaki uçurumun suçunu sağlık emekçisine fatura ediyor.

Sağlıkta şiddet, sağlık emekçisini susturma aracı

Piyasalaştırmanın diğer bir ayağını ise sağlık emekçilerini günden güne daha çok çalıştı-

tırıp daha az para verme politikası oluşturuyor. Sağlık emekçilerinde, hükümetin bu politikasına karşı oluşacak tepkiyi, "şiddet ile terbiye" ederek bastırmaya çalışıyor. Böylece sağlık ortamının iki mağdur tarafı olan hasta ve sağlık emekçileri yüz yüze gelirken, asıl sorumlu olan hükümetin sağlık politikaları sorgulanmamış oluyor.

Yeni patron-sağlık bakanının sağlıkta şiddete çözüm önerisi şu: şiddet uygulayan hasta aynı hekimden bir daha hizmet alamasın, denetimli serbestlik hakkından ve bir takım cezai indirimlerden yararlanmasın. Sanki memlekette cezası olan onca suç işlenmiyormuş gibi, sağlıkta şiddet döndü dolaştı, cezaya indirildi. Sorunun sebebiyle değil sonuçlarıyla ilgileniyorlar. Çünkü şiddetin art-

masının başlıca sebebi olan piyasalaştırmadan para kazanıyorlar! Sağlık emekçisinin hayatı da şiddet uygulayanın cezalandırılması da bedava onlar için.

Sağlıkta piyasalaştırma programını çöpe atalım!

Mesele ceza verilip verilmeme meselesi değil. Alırsınız AKP'nin sağlıkta piyasalaştırma programını atarsınız çöpe, yerine hastası ile sağlık emekçisi el ele, rekabetin değil dayanışmanın, paranın değil toplumsal çıkarın esas alındığı kamucu sağlığı inşa edersiniz; ne şiddet kalır ne de şiddetten nemanlanlar.

*Sağlık emekçilerinin kendilerini tehlike altında hissettiklerinde güvenlik görevlilerini çağırarak için kullandıkları çağrı mekanizması.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Cumhurbaşkanı halkın değil sermayenin muhatabı

Yeni sisteme başından beri Cumhurbaşkanlığı sistemi dedik. Tek adama verilen yetkilerin sermayenin çıkarı için kullanılacağını söyledik. Tayyip Erdoğan da aslında bunu inkar etmiyor “ben Türkiye’yi bir anonim şirket gibi yöneteceğim” diyordu. Seçildikten sonra da dediğini yapıyor. Son olarak yabancı yatırımcılara seslendi ve şöyle dedi: “Türkiye’ye bugün yatırım yapanlar, yarın en çok kârlı çıkanlar olacaktır. Büyük yatırımcıların muhatabı artık doğrudan Cumhurbaşkanlığı ola-

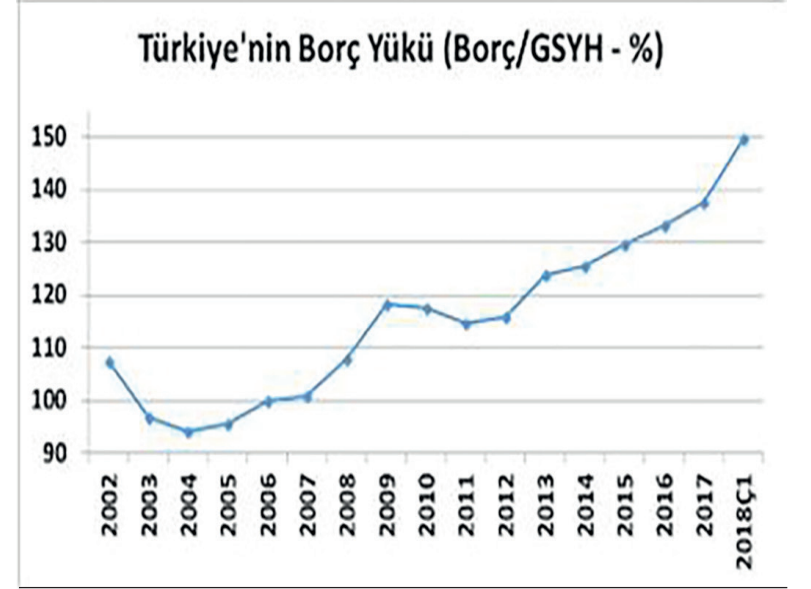
caktır.”

İşsiz, yoksulun, borçlunun, şu ya da bu yüzden mağdur olmuş olan sade vatandaşın Cumhurbaşkanı ile bırakın muhatap olmayı onun bir kilometre yanına yaklaşması bile mümkün değil. Ama Erdoğan, emperyalist para babalarına “muhatabınız benim, doğrudan bana gelin” diyor. Erdoğan işçiye iş garantisi vermiyor tam tersine patronlara istediğinizi kapının önüne koyun diyor. Ama patronlara kâr garantisi veriyor. Birçoğu kendisine de oy vermiş

olan işçilere alınterinizin karşılığını alacaksınız demiyor. Ama para babalarına en çok kârlı çıkan siz olacaksınız diyor. Yaptıkları yapacaklarının teminatı. Emperyalist tekellerin kârlarını korumak için grevleri yasaklayan ve bununla övünen kendisi.

Bizim muhatabımız her daim işçi sınıfıdır ve biz işçi ve emekçilere şöyle diyoruz: Direnmeyen dilenir. Patronlardan ve onların siyasetinden medet umma. Bugün örgütlenen ve mücadele eden yarının kazananı olacaktır!

Kapitalizmin borç batağı

Türkiye borca batırılmış durumda. 2018 yılının ilk çeyreği itibariyle Türkiye'nin borcu Milli Gelir'in bir buçuk katına ulaşmış durumda.

milyon 100 bin!

Bu borç bir yerden çıkacak!

İçinde bulunduğumuz borç batağı tablosunda karşı karşıya gelenler alacaklılarla borçlular değil. Bu tablonun bir tarafında sermaye diğer tarafında emekçi halk var. Yani sermaye sınıfının saflarında borç veren finansal kuruluşlarla borçlu reel sektör sermayesi bir araya geliyor. Çünkü üretim yapan sermaye kâr etmek, bankalar da bu kârların içinden borçlarını tahsil etmek istiyor. Bunun yolu da işçi sınıfını sömürmekten geçiyor. İşçi sınıfının ise emek gücünden satacak bir şeyi, sömürecek kimsesi yok.

Özel sektör borç batağında

Milli gelirin yüzde 63,3'ü dış borçtan oluşuyor. Dış borcun yüzde 51,8'lik kısmını yarı yarıya reel sektör ve bankalar paylaşıyor. Özel sektörün toplam dış borcu 278 milyar dolara ulaşmış durumda. Döviz kurundaki artışlar bu borcun Türk Lirası cinsinden giderek şişmesinde neden oluyor. Şirketler borçlarını ödeyemediği için bankalara başvurup yeniden yapılandırma istiyor. Bu yola giden ilk büyük şirket Ülker olmuştu. Ardından başka firmalarla birlikte Doğuş Holding de benzer bir yapılandırma istedi. Ancak bu isteklerin ardı arkasının kesilmeyeceğini öngören bankalar ayak diremeye başladı. Doğuş ve birçok başka şirket hâlâ borçlarını yeniden yapılandırabilmiş değil.

Halk borç batağında

Sadece şirketler değil halk da borç batağında. Hane halkının borçlarının milli gelire oranı 2002 yılında yüzde 1,8 iken bugün yüzde 16,2 seviyesine geldi. BBDK'nın verilerine göre bireysel kredi kartı borçları toplam 94 milyar liraya (42,5 taksitli ve 51,5 taksitsiz) ulaşmış durumda. Takipteki yani ödenmeyen kredi kartı borçları 5 milyar 844 milyon lira. Halkın evdeki çarkı borcu borçla kapatarak döndürdüğü biliniyor. Bunun için bankalardan alınan ihtiyaç kredileri de ödenemez hale düşüyor ve halk borç batağına iyice batıyor. İhtiyaç kredileri 211 milyar lira ile tüketici kredileri arasında birinci sırada ve bu kredilerin 10 milyar 114 milyon liralık kısmı takibe düşmüş durumda. Kredi borçlarını ödeyemeyen kişi sayısı ise 3

Bu koşullar altında sermayenin tüm fraksiyonları “yapısal reformlar” diye bastırıyor. İstedikleri kıdem tazminatının kaldırılması ile işten çıkartmaların maliyetini azaltmak, esnek çalışma biçimleri ile ücretleri aşağı çekip sömürüyü ve kârlarını arttırmak. Özetle borcunu işçinin sırtından ödemek!

Devlet de bu işte sermayenin yanında. Varlık Fonu ile kamu kaynaklarını sermayeyi kurtarmak için yağmalıyor, kredi garanti fonlarıyla bankalara güvence sağlıyor ama borç batağı içindeki emekçinin arkasında kimse yok! İşçi sınıfı hem kendi hem de memleketin kaderini eline almadan bu bataktan çıkış yolu bulunmuyor.

Devrimci İşçi Partisi ne savunuyor?

Emperyalist tefecilere tek kuruş yok! Dış borç reddedilsin! Geleceğimizi çalan modern tefeci bankalara borcumuz yok! Halkın temel ihtiyaçlar için (gıda, barınma, ulaşım, eğitim, sağlık) harcanmış olan kredi ve kredi kartı borçları silinsin!

Tüm bankalar işçi denetiminde kamulaştırılsın! Tek devlet bankası!

Dolar, borsa ve ekme!

Dışa bağımlı piyasa ekonomisi en ufak bir siyasi gelişmede sarılıyor. Çünkü ekonominin çarklarının dönmesi için dışarıdan dolar bulmak zorundayız. 12 ayda çevrilmesi gereken dış borç tutarı 181 milyar, cari açık ise son açıklanan rakamlara göre 57,1 milyar dolar. Hal böyle olunca Amerika hapşırca Türkiye’de yağmur yağıyor. Yabancı finans kuruluşları not düşürdüğünde piyasalar allak bullak oluveriyor. Türkiye'nin dışarıdan para bulamaması olasılığı belirince doların ateşi çıkıyor, borsa fenalık geçiriyor.

Yüksek ateşe ve fenalığa neden olan hastalığın adı kapitalizmdir. Doğrudur emekçi halkın ne bankada döviz ne de elinde hisse senedi var. Ama bu gelişmeler enflasyon canavarının hortlamasına neden oluyor. Resmi rakamlara göre enflasyon yüzde 15'i geçti ve hayat pahalılığı milyonların hayatını doğrudan etkiliyor. Haziran ayında patates ve soğan adeta el yakıyordu. Temmuz ayı bitmeden yangın ekmeğe sıçradı. Fırıncılar Federasyonu un fiyatlarındaki artış gerekçe göstererek ekmeğin yüzde 15 zamlanması gerektiğini söyledi. Daha sonra Ticaret Ba-

kanlığı fırıncılar odasının zam yetkisi yok diyerek zam iddialarını yalanlasa da pek çok fırın ekmeği 1,5 liradan satmaya başladı bile.

Son yıllarda ekmeğe zam yapılmadığı söyleniyorsa da bu doğru değil. Çünkü kademeli olarak ekmeğin gramajı düşürülerek gizli zam yapılmıştı. Önümüzdeki dönemde de tartışmalara rağmen ekmeğe zam yapılacağı görülüyor. Bu süreçte Devlet Bahçeli'nin gündeme getirdiği “askıda ekmeç projesi” ise kapitalistleri ve iktidarını aklamak için MHP'nin en yeni icadı. Bahçeli, zengin vatandaşların fazladan ekmeç alıp askıya koymalarını, fakir vatandaşların ise askıdaki ekmeçleri ücretsiz almalarını öneriyor. İşçiyi emekçiyi sömürüp yoksulluğa mahkum eden zenginler için suçlarını akla-

mak, vicdanlarını rahatlatmak için ne kadar da ucuz bir yöntem!

Herkese iş, işçiye yoksulluk sınırının üstünde bir ücret sağlamak neden akıllarına gelmiyor? Ama bunun için patronların ve tefecilerin kuyruğuna basmaları gerekir. Siyasi iktidarın patron yanlısı politikalarını eleştirmeleri gerekir. İman ettikleri piyasa düzeninin dışına çıkmaları gerekir. Öyle ya onlar için “herkese iş, herkese aş” diyenler komünisttir! Merkez Bankası faiz arttırmadı diye dolar fırladı, borsa çöktü, bir de kamu-laştırmalar başlasa, asgari ücret yoksulluk sınırına yükseltile halimiz nice olur?

Onlar dolar ve borsa için ekmeği askıya alıyor. Biz sosyalistler/komünistler ekmeç için doları ve borsayı askıya alalım diyoruz!

Armağan Tulun**Erkek Egemen
Kapitalist Sistem
Bakanlığı**

Erdoğan 2011'de seçimlerden hemen önce "Biz muhafazakar demokrat bir partiyiz. Bizim için aile önemli" sözleriyle gerekçelendirerek Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı'nın kaldırılacağını açıklamış ve sonrasında Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı kurulmuştu. Aradan geçen sürede bunun basit bir isim değişikliği olmadığını, kadının adının bakanlıklardan silinmesi ile birlikte, devlet nezdinde kadınların aile dışında görünmez hâle geldiğine şahit olduk. AKP hükümetlerinin kürtajı yasaklama girişiminin, "kadının yeri evi, tek işi annelik" mantığında çıkarmaya çalıştığı kadın istihdam paketlerinin, kadına yönelik şiddet vakalarında hükümetin hep kadını değil aileyi korumaya yönelik politikalarının bu adımın arkasından gelmesi tesadüf değil.

24 Haziran seçimlerinden önce Erdoğan bir adım daha ileri gitti. Seçim öncesi gençlerle buluşmasında, bir gencin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na yeni personel alımı yapılacak mı sorusuna "Şu anda Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığıyla birleştiriyoruz. Bu ikisi birleşeceği için -bunu daha sonra açıklayacağım ama size kıyağım oldu- dolayısıyla burada yeni bir kadrolaşma olacak" diyerek cevap verdi. Sonuçta iki bakanlık birleştirilerek Çalışma, Sosyal Hizmetler ve Aile Bakanlığı kuruldu.

Bakanlığın başına Turkcell'in halen yönetim kurulu üyeliğini yapmakta olan, eski bakan Atilla Koç'un kızı Zehra Zümrüt Selçuk getirildi. Zehra Zümrüt Selçuk, önümüzdeki dönemde sermayenin dostu, işçinin düşmanı politikaların yürütücülüğünü yapacak, Erdoğan sıkıştığında düşük profilli bir bakan olduğu için de kolayca harcanabilecek. Zehra Zümrüt Selçuk, aynı zamanda Sümeyye Erdoğan'ın kurucusu olduğu KADEM'in de (Kadın ve Demokrasi Derneği) Ankara temsilcisi. KADEM, AKP hükümetlerinin kadın düşmanı politikalarına karşı mücadele eden kadın örgütlerinin karşısında bir denge oluşturmak, ihtiyaç duyduklarında "bütün kadın örgütleri karşı değil" diyebilmek için adeta sipariş üzerine kurulmuş bir dernek. Ensar Vakfı ile birlikte müftü nikahına sahip çıkmıştı. Erdoğan, aklımıza kazınan "Çalışıyorum diye annelikten imtina eden bir kadın, aslında kadınlığını inkar ediyor demektir. Anneliği reddeden, evini çekip çevirmekten vazgeçen bir kadın, iş dünyasında istediği kadar başarılı olsun, eksiktir, yarım"dır" sözlerini KADEM'in bir toplantısında söylediğinde, Zehra Zümrüt Selçuk büyük ihtimalla alkışlayanlar arasındaydı. KADEM yayınlarında, sözde eşitlik edebiyatı yaparken kadın ve erkeğin tabiatının farklı olduğunu, bu yüzden de ikisinin toplumsal rollerinin ve işbölümünün buna göre düzenlenmesi gerektiğini de savunuyor. Şimdi onun bir yöneticisi de kadınları, işçileri, emekçileri ilgilendiren konularla ilgili bakanlığın başında, bu alanlarda söz sahibi olacak. Tabii Erdoğan ne kadar izin verirse.

İki bakanlığın birleşmesi, sadece kadınların kadın olarak yok sayılması anlamına gelmiyor. İki bakanlık, işçi düşmanlığı ve kadın düşmanlığı temelinde birleşiyor. Biz, kapitalizmin ve erkek egemenliğinin iç içe geçtiğini, birbirini beslediğini, birbirinden fayda sağladığını söylüyoruz. Erdoğan, bunun pratikte en kolay hayata geçirilebileceği şekilde bakanlık sistemi kuruyor. Başına da hem işçi düşmanı hem cinsiyetçi bir bakan getiriyor. Erdoğan'ın bakanlıkların birleştirileceğini açıkladığı sırada soruyu soran gence, "Bu ikisi birleşeceği için -bunu daha sonra açıklayacağım ama size kıyağım oldu- dolayısıyla burada yeni bir kadrolaşma olacak" dediğini söylemiştik. Devletin kadrolarına yerleştireceği kişilere yapacağı bir şey değil, esas kıyağı erkek egemen kapitalist sisteme yapıyor. Onların işçi ve kadın düşmanlığı temelindeki birliğine karşı bizim birliğimiz de bu sistemin hiçbir şey vaat etmediği işçilerin, emekçilerin, kadınların birliği olmalı.

**İstibdadın yeni dönemi:
Patron sınıfının keyfi yönetimi**

24 Haziran seçimlerinin ardından Erdoğan eline aldığı tüm yetkilerle istibdadın inşasına hız verdi. İnşa edilen rejimin esas gerici niteliği sınıfsal karakterinden ileri geliyor. Bu rejim sermayenin çıkarlarını koruyor. O kadar ki Erdoğan'ın atadığı bakanların birçoğu doğrudan patronlardan oluşmakta. Askeri vesayeti kaldırıyoruz iddiaları ise gülünç hale gelmiş vaziyette. Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ın Milli Savunma Bakanı olarak atanmasıyla artık ordu iktidar ortağı oldu.

Bu rejimde meclis tamamen taca çıkıyor. İlk günlerden itibaren Cumhurbaşkanı kararnamele meclisteki yasa faaliyetinin yerini almış durumda. Halkın yaşadığı sorunlar dağ gibi yığılırken, meclis hiç de orali olmuyor ama OHAL uygulamaları devam etsin isteyen yürütmenin isteğini derhal yerine getiriyor. Yeni meclisteki milletvekillerin işi sadece parmak indirip kaldırmak değil. Aynı zamanda muhalif milletvekillerine sille tokat saldırmak da yeni dönemdeki görev tanımları içinde.

Patronlar kabinesi

Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi'nin uzun zamandır vurguladığı gibi mevcut yapının bir Cumhuriyetçilik sistemi olduğunu bakanlardan da açıkça görebiliyoruz. Sağlık Bakanlığı'nda Medipol hastaneleri sahibi Fahrettin Koca, Milli Eğitim Bakanlığı'nda ise Özel Maya Okulları sahibi Ziya Selçuk bulunuyor. Dolayısıyla sağlık politikalarında halkın sağlığı değil hastanelerin kârı öne çıkacak. Eğitimde özelleştirmede de daha hızlı adımların atıldığına tanık olacağız.

Turizm bakanlığı ETS Tur sahibi Mehmet Ersoy'a emanet edilmiş durumda. Ulaştırma'da Kuzey Marmara Otoyolu ihalesini alan konsorsiyumun CEO'su Cahit Turhan var. Patates fiyatlarının 6 liraya ulaştığı ve Türkiye'nin patates ithalatına başladığı bir dönemde Tarım Bakanlığı'nın, uluslararası patates tekellerinden McCain Foods'un danışmanı Bekir Pakdemirli'ye verilmesi son derece ilginç bir tercih. Pakdemirli, Turkcell, Albaraka ve BİM şirketlerinde de yöneticilik yapmış bir isim. Yani çiftçinin değil yerli ve yabancı sermayenin dostu.

Kararname garabeti

Yeni yönetim sistemini savunanlar, tek adam eleştirilerine karşı Cumhurbaş-

kanlığı kararnamelelerinin kapsamının sınırlı olduğunu vurguluyordu. Gerçekten de Anayasa'da yasa ile düzenlenmesi öngörülen alanlarda Cumhurbaşkanlığı kararname çıkarılamıyor. Ayrıca aynı konuda yasal düzenleme varsa ya da sonradan yapılırsa Cumhurbaşkanlığı kararname değil yasa geçerli. Ancak uygulama tabii ki öyle olmadı.

Bir numaralı Cumhurbaşkanlığı kararname ilk maddesinden başlayarak Anayasa'yı ihlal ediyor. Kararnamenin ilk maddesinin üçüncü fıkrası cumhurbaşkanına yetkilerini astlarına devretme yetkisi veriyor. Oysa cumhurbaşkanı yetkileri Anayasa'da tanımlanmış. Yapılan, cumhurbaşkanının Anayasa'yı açıkça ihlal ederek kendi kendine yetki vermesinden başka bir şey değil.

Yasayla düzenlenmiş alanlarda ise çok daha bariz yetki gasplarının yapıldığını gördük. Seçimden önce meclisin Bakanlar Kurulu'na uyum yasaları çıkarmak için verdiği KHK çıkartma yetkisi suistimal edildi. Bu yetki artık var olmayan Başbakanlık ibarelerinin Cumhurbaşkanı ile değiştirilmesi ya da Başbakanlık Teşkilat Kanunu gibi uygulanma olanağı kalmayan yasaların yürürlükten kaldırılması gibi teknik uygulamaları içeriyordu. Bu yetki yasının son günü cumhurbaşkanının yemin edip göreve başlayacağı 9 Temmuz'du. İşte bu son günde yürütmeye dair ne kadar kanun varsa KHK ile yürürlükten kaldırdılar. Bunların içinde Anayasa değişikliği ile ilgisi olmayan Genelkurmay Başkanlığı, Milli Güvenlik Kurulu, Yüksek Askeri Şura gibi kurumlara ait yasal düzenlemeler de vardı. Ortada yasa kalmayınca hepsi hakkında kararname çıkarttılar.

Keyfiliğin doruk noktası

Keyfiliğin en çarpıcı şekilde ortaya çıktığı durum ise çıkartıldığı ertesinde tekrar geri alınan ya da değiştirilen kararnamele. Bazı yanlışların olabildiğini ve iktidarın eleştirileri dikkate alarak gerekli düzeltmeleri yaptığını söylüyorlar. İnanılmaz mı? Tabii ki gerçeği söylemiyorlar. Örneğin sözde uyum KHK'sı ile rektörlerin en az 3 yıllık profesörler arasından seçilme zorunluluğu kaldırılmıştı. Daha sonra cumhurbaşkanlığı kararname ile bu kural geri getirildi. Hatadan mı dönüldü? Hayır! Aradaki bir haftalık süre içinde 2017 yılında profesör olan yani eski kanunla rektör olması mümkün olmayan Nuri

Aydın Cerrahpaşa Üniversitesi'ne rektör olarak atandı. İşlem tamamlandıktan sonra eski uygulama geri getirildi. Yani eleştirileri dinleyip kararı düzeltme yok. El çabukluğu var!

Balık baştan kokuyor. Tüm kurumlar peşinden gidiyor. Aynı süreçte Sermaye Piyasası Kurulu da çok benzer bir şey yaptı. Önce "insider trading" olarak bilinen bilgi suistimali ile borsa spekülasyonu yapmayı serbest bıraktı. İki gün sonra bir açıklama ile bu düzenlemeyi eski haline döndürdüğünü açıkladı. O iki günde ne mi oldu? Yorum sizin...

OHAL kalktı yasakları kaldı

18 Temmuz'da tekrar uzatılmayınca OHAL kalktı. Ancak meclisin çıkarttığı yasa ile Valilere kısmi OHAL ilan etme, kamu düzeni ya da güvenliğini bozabileceği şüphesi olan kişileri şehre almama yetkisi veriyor. Zaten pek çok yasa ile dokunulmazlık zırhına kavuşan MİT bilgi edinme yasası dışına çıkarılarak iyice denetimden azade kılıyor. Gözaltı süreleri ise 3 yıllık bir süre için siyasi olaylarda, bireysel olaylarda 48 saate, toplu olaylarda 4 güne çıkartılıyor. Bu süreler iki defa uzatılabilecek. Yani gözaltı sürelerini üçle çarpmak gerekiyor. Ayrıca toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin de halkın yaşamını aşırı ve katlanılmaz derecede zorlaştırması durumunda yasaklanabilmesi öngörü- lüyor.

Haklar örgütlü mücadeleyle kazanılır ve korunur

Tüm bu maddeler kamu yöneticilerinin keyfi yorumları ile temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasını öngörüyor. Elbette ki halkın hala Anayasa'dan kaynaklanan hakları var ve keyfiliğe karşı hukuki mücadele yürütmek mümkün. Ama esas olanın örgütlü mücadele olduğunu hatırlamak gerekir. Örneğin 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının hak olduğuna dair sayısız mahkeme kararı var. Valilerin güvenliği, ulaşımı, halkın yaşamının zorlaştırılması ve benzeri gerekçeler göstererek yaptığı yasaklamalarının hepsinin hukuksuz olduğu tes- cil edilmiş durumda. Yarın da pek çok hukuki kazanımlar elde edilebilecektir. Ancak bunlar yetmez Taksim'in kapılarını açacak olan işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Temel hak ve özgürlükler bunlar için verilen fiili ve örgütlü mücadele ile kazanılır. Sonra bu kazanımlar yasalara yazılır. Ters doğru değildir.

Sınıfsal zeminde sosyalist bir odak inşa edelim!

Sol özellikle de sosyalistler her zaman birlik olamamakla ve bölünmekle eleştirilir. 24 Haziran'da çokça özlenen solda birlik bir yönüyle gerçekleşti. Onlarca sol ve sosyalist grup, parti, oluşum HDP'de birleşti. HDP ve Demirtaş için oy çağrısı yaptı. Bazıları HDP listelerinden milletvekili aday gösterdiler. Daha sonra siyasetin sol cenahında "mecliste HDP'ye Cumhurbaşkanlığı'nda İnce'ye" formülü öne çıkmaya başladı. Neredeyse kimse açıkça bu formülü dillendirmedi ama Kılıçdaroğlu'nun Adalet yürüyüşünden beri birçoğu HDP çatısı altında birleşen sol yapılar için CHP de meşru bir adres haline gelmişti. Bayraklarını indiren sol, İnce'nin mitinginde de yer aldı. Yayın organlarında İnce'nin mitingini öve öve bitiremedi.

CHP, NATO'cu ve piyasacı bir burjuva programıyla seçimlerde yer aldı. HDP, listelerinde sosyalist adaylara yer verdi ama sosyalistlerin siyasetini etkilemesine izin vermeyeceğini hem programıyla hem de seçimin hemen öncesinde TÜSİAD'ın huzuruna çıkarak gösterdi. Selahattin Demirtaş ise CHP'nin, İyi Parti, Saadet Partisi ve Demokrat Parti ile oluşturduğu burjuva ittifakını demokrasi ittifakına dönüştürme çağrısı yaparak yüzünü sola değil sağa doğru dönmüştü.

Dolayısıyla sosyalistlerin birlik halinde CHP'den HDP'ye uzanan hatta dizilmesi, istenen sonuçları vermedi. Burjuva siyasetinin kimlikler temelinde oluşturduğu matematik hiçbir şekilde değişmedi. Sosyalist yapılar itihak ettikleri HDP'ye ve kuyruğuna taktıkları CHP'ye hiçbir oy desteği sağlayamadıkları gibi diğer partilere oy veren işçi ve emekçilere de seslerini

duyurmadılar. Solda birlik sosyalist solda sıfırlanmayla sonuçlandı.

Seçim sürecinde solda sıfırlanma demek Türkiye'de sosyalist hareketin bittiği anlamına gelmez. Tam tersine ülkede ciddi bir sosyalist birikim mevcuttur. Bu birikimin seçim döneminde sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir odak olarak harekete geçirilmesi son derece önemliydi. Seçimlerden sonra daha da önemlidir. Çünkü 24 Haziran seçimleri işçi ve emekçi milyonların hiçbir sorununu çözmemiştir. Ekonomik sorunlar yığılmaktadır. Erdoğan'ın iktidarı işçi sınıfına acı ilacı içirmeye hazırlanmaktadır. Emperyalist zincirler kırılmak şöyle dursun sıkılaşmaktadır. İstibdad rejimi, orduyu iktidara ortağı yaparak koyulaştırmaktadır. Erdoğan'ın iktidarı işçi sınıfının ve emperyalizme karşı mücadelenin tek sahibi sosyalistlerdir. Bu koşullarda sosyalistlere seçimlerde olduğundan çok daha fazla ihtiyaç vardır.

Dolayısıyla şimdi ve bir kez daha sosyalist bir odağın inşa edilmesi hedeflenmelidir. Sosyalist odağın yüklenmesi gereken alan asla yerel seçimler değildir. Sosyalistler HDP ve CHP ekseninde solda sıfır olmayı bir daha asla kabul etmemelidir.

Sosyalistlerin yerel seçim sandıklarında alternatif oluşturması son derece zor olacaktır. Öte yandan gerçek bir sosyalist odak, sokaklarda, grevlerde, direnişlerde tek alternatif olacaktır. Tabii bunun için kimlik siyasetinin solcu versiyonlarını değil sınıf siyasetini esas almak gerekir. Emekçinin mutfağındaki yangını söndürecek, işsizliğe çare olacak siyasetler üretmek gerekir. Gerçekçi siyaset, düzenin çizdiği sınırlar içinde kalan siyaset değildir.

Gerçekçi siyaset, somut sorunlara somut çözümler üreten siyasettir. Bugün düzen krizde, çözüm düzenin dışındadır. O yüzden sosyalist bir alternatif ve odak şarttır.

İstibdadın üzerinde yükseldiği ekonomik ve siyasal zemin kaygandır. Bu zemin her an sarsıntılara gebe. İstibdadın sarsıntıya uğraması kendi başına ekme ve hürriyet mücadelesine kazanım getirmez. Sosyalistlerin fabrikalardan emekçi mahallelerine uzanan, gençlerin, kadınların ve tüm ezilenlerin hürriyet mücadelesini kapsayan bir odak haline gelmesi elzemdir.

Özelleştirmeye kamulaştırmaya, piyasaya güven verecek "yapısal reformlar" a sistemin sömürücü yapısını hedef alan işçi sınıfı talepleriyle, emperyalist batıyla bütünleşme siyasetine NATO'dan çıkmayı, üsleri kapatmayı, İsrail'le ilişkileri kesmeyi savunan bir siyasetle karşılık vermek gerekir. İstibdada karşı hürriyet mücadelesi çok geniş kesimleri kapsamalı ama bu mücadelenin sınıfsal bir zemine oturtulması hedeflenmelidir. Sermayenin ve emperyalizmin temel hak ve özgürlüklere dair talepleri yozlaştırıp sönlendirmesine izin verilmemelidir, sınıf mücadelesi ve emperyalizme karşı mücadele ana eksenini oluşturmalıdır. İstibdadın zincirli meclisi bir çözüm mercii değildir. Sosyalistler bu siyasi hatta bulduğunda ve bu temelde bir odak inşa ettiğinde düzen siyasetinin solunda sıfır olma kaderinden kurtulacaktır. Hiçbir önkoşul ve rezerv olmadan sermayeden ve emperyalizmden bağımsız sınıfsal zeminde bir sosyalist odağın inşası için çağrımızı yineliyor ve üzerimize düşen her şeyi yapmaya hazır olduğumuzu bildiriyoruz.

Sungur Savran

Rabiacılığın istibdadı

24 Haziran seçimlerinde Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanı seçilmesinin ertesinde devlet yapısının hallaç pamağı gibi atıldığı ve yeniden düzenlendiği bir süreç başladı. Bu gelişme sosyalist veya diğer aydınlar arasında yeni rejime hemen bir tanı konulması çabasını beraberinde getirdi. Erdoğanizm, Bonapartizm, Sezarizm, monokrasi ve benzeri adlar telaffuz edilmeye başladı. AKP iktidarına epeyce bir süredir "faşizm" adını takanların da az sayıda olmadığını biliyoruz.

Sosyalist gelenekte bir rejime ne ad verildiği elbette önemlidir. Ama solda yapılan adlandırmalar Erdoğan'ın tek adam yönetiminin **özgül içeriğini** çok fazla irdelemiyor. Yapılan analizlerin hiçbirinde biz Erdoğan'ın İslam dünyasıyla ilgili planlarının rejimin asli bir unsuru olarak ele alındığını görmedik. Oysa bu, rejimin asli boyutu olarak düşünülmesi. Erdoğan istibdadın sembolünü Rabia işaretleri olarak her yerde tekrarlıyor. Ama sol bu işaretin verdiği mesajı bir türlü alamıyor.

Biz Erdoğan'ın politik projesinin adını iki yıl önce, 2016 yılında, henüz 15 Temmuz başarısız darbe girişimi düzenlenmeden önce koyduk. (Bkz. "Faşizm mi, Rabicizm mi?", *Devrimci Marksizm*, sayı 27, Yaz 2016). Sosyalist hareketimiz Marksizmin Batı toplumlarına uygulamış olduğu kategorilerin dışına çıkmadan düşünmeyi alışkanlık haline getirmiş durumda. Oysa Erdoğan'ın projesi çok özgül biçimde İslam dünyasına yönelik bir içerik taşıyor. Ayrıntıya girmeden söyleyecek olursak, **Rabiacılık, Erdoğan ve AKP'nin Sünni İslam âlemini Arap dünyasından başlayarak yeniden Türk hâkimiyeti altında toplama projesidir.** Türkiye'deki tek adam yönetiminin içeriği, bu bağlamda, uluslararası projenin gerçekleşebilmesi için ülke içinde sağlam bir üs yaratmak ve Kemalist cumhuriyetle birlikte Batı dünyasına bağlanmış olan Türkiye'yi yeniden İslam dünyasının merkezine yerleştirmektir.

Bunun yalnızca kültürel ve dini, yani ideolojik bir proje olduğunu düşünmek çok yanlış olur. Rabiacılığın kökeni, Özal dönemine kadar geri gider. Türkiye sermayesinin bölgeye ve dünyaya açılmasının ürünü olarak ihtiyaç duyduğu **ekonomik yayılmacılığın özgül bir biçimidir.** Aynı zamanda **sanayileşmekte olan petrol yoksulu bir ülkenin** Ortadoğu'nun petrol ve doğal gaz kaynaklarından yararlanması hedefi de bu projenin bir parçasıdır. Özal'ın 90'lı yılların başında geliştirdiği "İkinci Cumhuriyet" projesi, Rabiacılığın ilk ve alçakgönüllü bir biçimi olarak görülebilir. Mehmet Ağar'ın 2000'li yıllarda ortaya attığı "eyalet sistemi" de aynen Özal'ın İkinci Cumhuriyet projesi gibi Türkiye'nin belirli yönlere (Irak'ta Kürdistan Bölgesel Yönetimi, Kıbrıs, Suriye, Azerbaycan vb.) genişlemesini öngörüyordu. Erdoğan'ın projesi ise çok daha iddialı, çok daha geniş kapsamlıdır, ama bir bakıma bunları diyalektik olarak içine alır ve aşar. Bu yüzden ki, Mehmet Ağar oğluyla, Soylu'suyla yeni rejimin asli bir ögesi olmuştur.

Projenin içeriğini saptamak, rejim konusunda erken yapılmış şematik sınıflandırmalardan çok daha anlamlıdır. Çünkü bize Erdoğan ve AKP'nin yaratmakta olduğu rejimin hem sınıf karakteri hakkında, hem de ilişkileri konusunda sayısız derinleşme kanalı açar. Her şeyden önce bu rejimin sınıf karakterinin köklü biçimde kapitalist olduğu yukarıdaki açıklamanın mantıksal sonucudur. Erdoğan'ın yeni rejiminin sınıf temelini ele alırken TÜSİAD'ı dışarıda bırakmak, Batıcı finans kapitalin, sermayenin uluslararası yayılmacılığı-

nın en azından Özalcı versiyonunun arındığı en önemli toplumsal dinamik olduğunu, dolayısıyla İkinci Cumhuriyet'in ileri bir formunu temsil eden Rabiacılık karşısında da en azından hayırhah bir tavra sahip olduğunu görmezlikten gelmek demektir. Koç Holding'in son on yıllardaki en büyük yatırımı petrol alanıdır. Tüpraş, Türkiye sermayesinin sadece en büyük işletmesi değil, en büyük sembolik anlamla yüklü özelleştirme projesidir. Koç Holding'i Gezi Park'ın yanındaki Divan Oteli'nin kendilerince tatlı anılarıyla hatırlayanlar, Erbil'de de anlamla yüklü bir Divan Oteli olduğunu unutmamalıdır!

Erdoğan burjuvazinin diğer kanatlarına birçok armağan vermiş, TÜSİAD burjuvazisiyle de geçmişte çok kavga etmiş olabilir. Ama bugün Batıcı burjuvaziye de bir hediye vaat ediyor: Dünya ekonomisinin altüst olduğu, Trump'ın başlattığı bir ticaret savaşına teslim olduğu bir dönemde tek elden karar alan, ülkeyi bir anonim şirket gibi yöneten, hızlı bir karar ve uygulama süreciyle sermayeye hizmet, işçi sınıfına taarruz.

Şimdi "mülkiyet özgürlüğü"nü tehdit ettiği için TÜSİAD'ı ve yabancı sermayeyi ürküten OHAL pürüzü aradan kaldırdığında TÜSİAD'ın rejimle sorunu merkez bankası bağımsızlığına indirgenebilir. "Sermayenin sorunlarının hızlı çözümüne evet, ekonominin politik amaçlarla manipülasyonuna hayır" diyecektir TÜSİAD. Merkez bankası sorunu aslında bugün bütün bir sorunlar dizisinin düğüm noktası haline gelmiştir: Emperyalist dünya ile ekonomik, politik ve askeri bütünleşmenin düğüm noktası.

TÜSİAD ile Erdoğan rejiminin ilişkisi, merkez bankasının bağımsızlığı tartışması aracılığıyla bizi Türkiye'nin emperyalist sistemle ilişkisine getiriyor. Merkez bankasının bağımsızlığı aslında eskilerin deyişiyle bir "hüsnü tabir"dir. Yani aslında çıkarlarla ilişkili olan bir şeyin güzel sözlerle ifadesi. Merkez bankası bağımsızlığı, bankanın devletin içindeki yerini tanımalar gibi durmaktadır: "Hükümet bankanın para politikasına karışamaz" demektedir. Ama aslında söylediği, merkez bankasının uluslararası finans kapitale, yani borsalara, yani Wall Street ve Londra City'ye, yani Erdoğan'ın ünlü "faiz lobisi"ne **bağımlılığdır.** Diyalektik! Bağımlılık, bağımsızlık adı altında ifade edilmiştir!

Aynı şey ekonomik alandan askeri alana döndüğümüzde de geçerlidir. Erdoğan'ın yemin töreninin (9 Temmuz) hemen ardına rastlayan NATO zirvesinde (12-13 Temmuz) Batı yeni rejimi bağrına basmış, Türkiye yönetimi ise "mızrak ucu" gücünün komutanlığından Irak'ta NATO eğitimi düzenlemeye ve İstanbul'daki 3. Kolordu'yu NATO kara gücünün üssü haline getirmeye kadar birçok görevi şevkle üstlenmiştir. Ama ne bir taraf ne de öteki, 15 Temmuz ve ertesinde NATO ile Türkiye arasındaki ağır gerilim ve ilişkileri unutmaktadır.

Kısacası, Rabiacılık **hep bir yol ayırımındaymış gibi** yürümek zorundadır. Türkiye'nin NATO üyeliği ve uluslararası finans kapitale köklü ilişkileri, İslam dünyasıyla kuracağı ilişkilerin dış çerçevesini çizdiği sürece bu gerilim devam edecektir. TÜSİAD ile Erdoğan'ın ilişkili birliği, Türkiye'nin Batı ile ilişkilerinin ilişkili birliğine tercüme olmaktadır.

Bütün bunlar bize yeni rejime karşı nasıl mücadele edeceğimiz konusunda gerekli ipuçlarını sağlıyor. Rabiacılığın gerçek alternatifinin işçi sınıfı politikası olduğunu tarih kanıtlayacaktır.

CHP umut olamaz: Umutları söndürür!

“Bu kez farklı...” CHP seçmeni bu sözü o kadar çok söyledi ki... DSP ve SHP bölünmüşlüğüne karşı “sol” oylar Baykal’ın CHP’sinde birleşecek diye umut etti. Sonra, Baykal’dan yaka silken seçmen Kılıçdaroğlu’nu umut olarak gördü. Arada Murat Karayalçın’ın Ankara’daki belediye başkanlığı deneyiminin, başarıyı getireceğini düşünenler oldu. Mustafa Sarıgül’e tatava yapma bas geç denen günleri gördük. Şimdi geniş bir kesim Kılıçdaroğlu’ndan yaka siliyor ve Muharrem İnce’yi umut olarak görüyor. Sonuç yine aynı olacak: hayal kırıklığı! Mesele Deniz Baykal, Muharrem İnce, Kemal Kılıçdaroğlu ve diğerlerinin becerileri, deneyimleri, kişilikleri değil. Mesele hepsinin burjuva politikacısı olması. Siyaseti sınıfsal temelde görmeyip “tek adam” karşısında herkes birleşmeli diyenler yanlıyor.

Deniz Baykal’ın Tayyip Erdoğan’ı meclise taşıması son dönemde yeniden hatırlandı. Peki ya Kılıçdaroğlu’nun yaptıkları. Geziden 16 Nisan’a, halk istibdadı karşı ayağa kalktığında herkesi evine döndürmek için çabalayan o değil mi? ABD konsolosuyla gizli

görüşme yapıp Sarıgül’ü öne çıkaran o. Bugün OHAL’in ilanına işaret edip “20 Temmuz’da” sivil darbe oldu diyor. Ama madem sivil darbe olmuştu 7 Ağustos günü Yenikapı’da ne işi olduğunun hesabını bir türlü vermiyor. Halk peşinden Ankara’dan İstanbul’a yürüdü, halkın karşısına aday diye Abdullah Gül’ü ileri sürdü.

Kılıçdaroğlu’nun istibdadı karşı mücadelesi sermayenin, emperyalizmin ve devletin çelik çekirdeğinin izin verdiği kadardır. Ama Muharrem İnce de farklı değil. Kılıçdaroğlu’nun bu siciline bakıp Muharrem İnce’ye yönelenler bir an durup düşünmeli. Muharrem İnce kampanyasına “beni ABD’den aradılar” diyerek başladı, saraya Erdoğan’ın huzuruna giderek devam etti. Kampanyasını TÜSİAD’ın salonlarında tamamladı. Seçim gecesi de ortadan kayboldu. Muharrem İnce de hayal kırıklığından başka bir şey vaat etmiyor.

CHP’ye başkan aramak boşuna! İşçi ve emekçiler bu burjuva düzen partisinden kopmalı. Emegün çatısı altında ve sınıf kavgasında buluşmalıdır.

İyi Parti’nin kavgası kimin kavgası?

İyi Parti, 24 Haziran seçimlerinde beklediğini bulamadı. Meral Akşener Cumhurbaşkanlığı yarışında dördüncü oldu. İyi Parti ise yüzde 9,96 oy oranı ile, eğer Millet İttifakı içinde yer almasaydı kıl payı ile baraj altında kalacaktı. Başarısızlık sonrası ilk kriz iki İyi Parti milletvekilinin mecliste Devlet Bahçeli’nin elini öpmesiyle yaşandı. Akşener ve İyi Parti için bolca hakarete bulunan Bahçeli’nin elini öpen milletvekilleri bu davranışlarını “Türk töresinin gereği” olarak savundu.

Halbuki ortada töre falan yoktu. Burjuva düzen siyasetinin kuralları işliyordu. İyi Parti’nin büyük sermayenin desteği ile yukarı tırmanacağını öngörerek trene atılanlar, MHP’nin İyi Parti’yi geçmenin ötesinde fiili iktidar ortağı olduğunu görün-

ce Bahçeli’nin eline yapıştılar. Bu zavallı tutum aslında İyi Parti içindeki krizin uç verdiği noktaydı. İçerde daha büyük krizlerin yaşanacağını habercisiydi. Nitekim Afyon’da düzenlenen parti çalıştayında çıkan yumruklu kavgaya Meral Akşener’in istifasıyla sonuçlandı.

Akşener’in tekrar aday olması ya da olmamasının hiçbir önemi yok. Şu ya da bu şekilde İyi Parti’ye oy veren insanlar bir gerçeği görmeli: İyi Parti bir düzen partisidir. Kavgası, çıkar kavgasıdır. Ama bu çıkar işçi ve emekçi halkın çıkarı değildir. Patronlara, emperyalizme ve istibdadı hizmet eden politikalarda MHP ve İyi Parti’nin hiç farkı olmadığı görülmüştür. MHP ile AKP ittifakı yapmıştı İyi Parti muhalefetin ittifakına girmişti. Ama seçim biter

bitmez İyi Parti çıktı Erdoğan’a MHP’ye gerek yok biz varız dedi.

OHAL uygulamalarının bir çoğunu yasalaştıran tasarıya AKP ve MHP ile birlikte İyi Parti de oy verdi. Bedelli askerlikte de aynı safta buluştular. Halka beraber “ya paramı ya canımı” dediler. Erdoğan, seçimlerden sonra ABD ve NATO ile ilişkileri ısıtırmaya başladı. İyi Parti zaten NATO’culuğu programına yazmıştı.

İyi Parti’nin kavgasının, partiye oy veren işçi ve emekçilerin istek ve talepleriyle ilgisi yoktur. İyi Parti sermayenin kendi iç kavgasının bir figüranıdır. Bu partiye oy veren işçi ve emekçiler için bu partinin alternatifi MHP ya da başka bir düzen partisi değildir. Tek alternatif, bu sömürü düzeninin dışına çıkmak, emegün çatısı altında, sınıf kavgasında buluşmaktır.

Emperyalizm rahip Brunson’ı çıkardı Naci Ağbal’ı atadı

Emperyalistler tek adamın yetkileri elinde topladığı sistemle gayet iyi geçiyor. ABD emperyalizmi rahip Brunson’ı haptisten çıkardı. Yakında tamamen serbest bırakıldığını da görebiliriz. Küresel sermaye öteden beri Mehmet Şimşek ve Naci Ağbal’ı ekonominin başında görmek istiyordu. Berat Albayrak’ın Maliye ve Hazine

Bakanı olmasına parasını çekerek karşılık verdi. Nihayet bir kez daha parayı veren düdüğü çaldı ve Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı’na maliye eski bakanı Naci Ağbal atandı.

Amerikan başkanı Trump, geçtiğimiz hafta Türkiye’de tutuklu bulunan rahip Brunson için tivit atarak “rehine” ifadesini

kullanmış ve serbest bırakılması halinde bunun bir “rezillik” olacağını söylemişti. Mahkeme Brunson’ın tutukluluğunun devamına karar verdi. ABD senatosundan 6 senatör “Türk hükümeti ABD vatandaşlarını haksız yere tutuklamaya son verene dek” Türkiye’ye döviz kredisi verilmesini engelleyecek bir yasa tasarısı

sundu. Peşinden ABD Senatosu ve temsilciler meclisi F-35 savaş uçaklarının Türkiye’ye tesliminin durdurulması için bir yasa tasarısında uzlaştı ve tasarı kongreye taşındı.

Nihayet mahkeme bir hafta önce verdiği karardan çark ederek Erdoğan’ın terörle ilişkili dediği Brunson’ı ev hapsine çıkardı. Gerekece olarak Brunson’ın sağlık sorunlarını gösterdi. Ama tahliyenin esas sebebi Brunson’ın değil Türkiye ekonomisinin sağlık sorunları oldu. Bir süredir tırmanış halinde olan döviz, Merkez Bankası’nın, sermaye çevrelerinin beklentisinin aksine faiz arttırmaması yüzünden rekora doğru koşmaya başlamıştı. Brunson kararı sadece doların 4.80’e doğru geri gelmesine neden olmadı aynı zamanda Halkbank hisseleri de yüzde 12’ye kadar değer kazandı. Çünkü herkes biliyor ki rahip için rehine kavramını kullanan ABD, Halkbank Genel Müdür Yardımcısı Hakan Atilla’yı rehin almış durumda. Amerikan hazine bu davayı gerekçe göstererek Halkbank’a milyarlarca dolar ceza kesme inisiyatifi elinde tutuyor. Brunson’ın ev hapsine çıkması bir süre daha ABD’nin elindeki kozu

oynamayacağını düşündürmüş olacak ki para babaları Halkbank hisselerine koştu.

Elinde Türkiye’ye karşı birçok koz bulunduran Amerikan emperyalizmi hala tatmin olmuş değil. Amerikan Dışişleri Bakanı Pompeo bu kararı iyi ama yetersiz buldu. Ekonomi dolara bağımlı, Milli Savunma Bakanı Amerikan liyakat madalyalı olunca ABD kredi musluklarını sıkıp F-35’leri de bağlayınca istediği kapıyı açabiliyor. Naci Ağbal’a devlet bütçesinin teslim edilmesi yani fiilen maliyenin başına geçirilmesinin küresel sermaye ve yerli acentelerinde yarattığı memnuniyet de hiç iyiye alamet değil. Bu memnuniyetin sebebi devlet bütçesinde eğitime, sağlığa ve sosyal harcamalara ayrılan payın azaltılacak olması. Naci Ağbal tercihi, Erdoğan’ın halka kemer sıkıtırıp, küresel tefecilere faiz ödemeye odaklanacağını gösteriyor. Yani küresel sermayenin etekleri zil çalarken emekçi halk için alarm zilleri çalıyor.

İşte Türkiye’nin yeni düzeni bu! Emperyalistler için mahkeme kararıymış, halkın çıkarıymış önemli değil. “Tek adam”ı parayla ya da düpedüz tehdit ve şantajla ikna etmek yeterli.

Bedelli askerlik kimin çıkarına? Devrimci İşçi Partisi neden karşı çıkıyor?

Bedelli askerlik yasası meclisten geçti ve 25 yaşın üstündeki yükümlüler için 15 bin lira karşılığında 21 gün askerlik olanağı doğdu. Bedelli ile bir kez daha halka “ya parayı ya canını” diyen iktidar, sınıfsal eşitsizliği derinleştiren bir karara daha imza attı. Hedef profesyonel orduya geçerek tüm silahlı kuvvetleri sermayenin ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemek.

Burjuvalar aynı safta toplandı

Bedelli askerlik tartışması bir kez daha sağdan sola tüm burjuva partilerini sınıfsal çıkarları etrafında bir araya getirdi. AKP yasayı getirdi MHP’si, CHP’si, İyi Parti’si hepsi halka “ya parayı ya canını” dedi. CHP meselenin özünde AKP ile tamamen anlaşılıyor. Çünkü o da sermayenin ve emperyalizmin politikasını güdüyor. Dolayısıyla fiyat pazarlığı yaparak prim toplamaktan öteye gitmiyor.

Faşizmin bedelliye bakışı

MHP lideri Bahçeli 28 güne tamamen karşı çıktı. Sebebi sadece klavye ülkücülerinin bedelli lobisi değil. Faşist kafa halka genel silah eğitimi verilmesine karşı çıkıyor. Çünkü faşizm her daim, işçi sınıfına ve ezilenlere karşı sermaye ve emperyalizm tarafından özel silahlandırılmış milislerle iş görmektedir. Çünkü faşist ve ırkçı politika ordu içinde her milletten memleketten vatandaşın silah altına alınmasına karşıdır.

İyi Parti de aynı zihniyettir. Zaten seçimden önce klavye ülkücülerinin bedelli lobisine yatırımını yapmıştı. Bedelli askerliği savunmaktaydı.

HDP ve solun aymazlığı

HDP’de ise kafalar karışık. Ayhan Bilgen vicdani red hakkını savunarak, zorunlu askerlik tamamen kaldırılmasını talebiyle profesyonel orduya destek verdi. Liberal vekil Erol Katırcıoğlu sıfır faizli kredi önerdi. İşçi ve köylü milyonları ilgilendiren bu sorun “sosyalist” milletvekillerinin gündemine hiç giremedi.

Profesyonel ordunun HDP ve solun geneli tarafından “pasifist-barışçı” bir anlayışla savunulması büyük bir aymazlıktır. Türk, Kürt, Arap ve diğer tüm millet ve memleketlerden gelen askerlerin aynı çatıda olması kötü değildir. Kötü olan ve halkların kardeşliğine aykırı olan ırka ve mezhebe dayalı bir süzgeçten geçirilen askerlerden oluşturulan profesyonel ordudur.

Sadece Devrimci İşçi Partisi karşı çıktı

Daha önceki bedelli yasalarında olduğu gibi bu sefer de sadece Devrimci İşçi Partisi bedelli

askerliğe karşı çıktı. Devrimci İşçi Partisi, bedelli için “ya parayı ya canını” yasası tanımını yapıyor. Profesyonel ordunun işçi ve emekçi halkın çıkarlarına tamamen aykırı olduğunu anlatıyor ve durumu uygun olsa bile üyelerini zorunlu askerlik hizmetini yapmaya yönlendiriyor.

Yakın hedef faiz ödemek

Bedelli uygulamasından 6 milyar lira gelir elde etmek hedefleniyor. 21 günlük askerliğin maliyetinin ise 1 milyar lirayı bulacağı tahmin ediliyor. Bedelli askerlik yasasının yakın vadeli hedefi 2018’in sadece ilk altı ayında 46,1 milyar lira açık veren bütçeyi rahatlatmak. AKP’nin belirlediği 2018 yılı bütçesinde faiz ödemeleri için 71,7 milyar lira ayrılmış bulunuyor. Faiz giderlerinin 2019’da 85 milyara, 2020’de ise 100 milyar lira sınırına erişmesi bekleniyor. Halkı teskin etmek için bedelli askerlik gelirinin savunma hizmetlerine harcanacağı söyleniyor. Oysa yasa metninde bedelliden gelecek para için “bütçeye gelir kaydedileceği” ve “Hazine ve Maliye Bakanlığı’na ödenek eklemek suretiyle savunma sanayi ihtiyaçlarına destek olunacaktır” deniyor. İşin tercümesi şu: Bu paralar ile S-400’ün kaporası, F-35’in parası, Bayraktarların, Koçların askeri ihale ödemeleri derken esasında hazinenin faiz harcamasına destek olunacak.

Amerikan ordusuna öykünüp Irak ordusu olmak

Ancak bedelli askerliğin bir de uzun vadeli hedefi var. O da profesyonel orduya geçmek. Silah altına alınmış işçi ve köylülerden oluşan Mehmetçik yerine paralı askerler geliyor. Paralı ordu halkın çıkarlarına değil sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarına uygun bir modeldir. Ordunun haksız savaşlarda kullanılmasını kolaylaştırır.

ABD emperyalizmi Vietnam savaşında cepheye büyük kayıplar vermiş ama esas halkın tepkisi dolayısıyla askerlerini geri çekmek zorunda kalmıştır. ABD emperyalizminin bu yenilgiden çıkardığı ders profesyonel orduya geçmek olmuştur. O zamandan beri Amerikan paralı askerleri dünyanın dört bir tarafında emperyalist çıkarlar için sahaya sürülmektedir.

Türkiye emperyalist bir ülke değil emperyalizme bağımlı bir ülkedir. Ancak NATO üyesidir ve

bu yolla emperyalist kampın bir parçası haline getirilmiştir. Ülkede başta İncirlik olmak üzere çok sayıda üs ABD ve NATO’ya tahsis edilmiş durumdadır. Emperyalistler, Türkiye ordusunu her daim kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istemektedirler. Amerikan parababası George Soros bir dönem TSK için “Türkiye’nin en iyi ihraç malı” diyerek hakarete bulunmuştu. Emperyalizmin gözünde TSK’nın yeri ne yazık ki budur.

Nitekim bugün Suriye’nin kuzeyinde oluşturulan NATO koridorunun İdlib’den Mımbiç’e uzanan Batı kanadında TSK birlikleri bulunmaktadır. Bu bölgede görev yapan birliklerin ağırlıklı profesyonel askerlerden oluştuğu biliniyor. Afrin harekâtında ise tüm askerlerin paralı olduğu Genelkurmay Başkanlığı tarafından açıklanmıştır.

Kardeş kavgasının önünü açar

Sadece emperyalist seferler değil söz konusu olan. Profesyonel ordunun ilk ayağı Jandarma’da tamamlanmak üzere. Artık Jandarma’ya askerlik görevi çıkmayacak ve bu kuvvet sadece profesyonel askerlerden oluşturulacak. Jandarma bölgesinde grev yapan, hakkını arayan işçiler, zorunlu askerliğini yapan Jandarma erlerinin tutum ve davranışlarının nasıl farklı olabileceğini bilir. Ne kadar büyük disiplin ve baskı altında olursa olsun patronlara hizmet etmek silah altındaki işçi ve köylüden başkası olmayan erlerin içine sinmez. 15 Temmuz’da halka kurşun sıkmayı reddeden askerlerin görüntüleri belleklerde tazedir. Profesyonel ordu, askerliği bir iç savaş unsuru haline getirmektedir. Kardeş kavgasının yolunu açmaktadır.

Paralı ordu vatan savunması için değil

Profesyonel orduların mantığı teknolojik üstünlüğe dayanır. Çünkü profesyonel asker, para

karşılığı işini yapar. Ölüm riski ne kadar yüksek ise askerin maliyeti de o kadar artar. Bu yüzden Amerikan emperyalizmi askerlerini en üstün tekniklerle donatıp öyle sahaya sürer. Yani profesyonel ordu vatan savunmasına uygun değildir. Çünkü emperyalizme karşı yurdunu savunmak parayla değil şuurla olur. Irak’ta ABD’nin eğittiği profesyonel ordunun DAİŞ karşısında nasıl çil yavrusu gibi dağıldığı, en stratejik şehirleri bırakıp kaçtığı ortadadır. Oysa aynı Iraklılar yıllar önce Sünni-Şii demeden Amerikan ve İngiliz emperyalizmine kök söktürmüşlerdi.

Devrimci İşçi Partisi ne öneriyor?

Askerlik hizmeti asla paralı olmamalıdır. Askerlik vatandaş için işkence haline de getirilmemelidir. Her vatandaş gerekli olan sürede, Edirne’den Şırnak’a kendi yaşadığı şehirde veya bölgede silahlı askeri eğitim almalı, ailesinden ve sosyal yaşamından

kopmadan askerlik hizmetini yerine getirmelidir. Subayların sahip olduğu tüm medeni ve siyasi haklar er ve erbaşlara da tanınmalıdır. Kötü muamele ve baskının engellenmesinin tek yolu askerlerin örgütlü olmasıdır. Örgütlü olan, halkın içinden gelen ve halkın içinde görevini yapan asker zulme boyun eğmez, halkına zulmetmez.

Askeri eğitim ve emekçi halkın silahlandırılması, halkların eşitliğine ve kardeşliğine dayanan anti-emperyalist bilincin geliştirilmesi ile el ele yürümelidir. Mevcut durumda ise NATO bayrağı altında verilen şovenist eğitim tam tersi bir etki doğurmaktadır. Amerikan askeri aygıtına hayranlığı, kardeş halklara karşı kibir ve yer yer düşmanlığın pompalandığı bir anlayış ile halkın emperyalizme karşı direnci artmaz tam tersine kırılır. Enternasyonalist bir bilinçle emeğin çatısı altında birleşen halklar ise emperyalizmin ve işbirlikçilerinin korkulu rüyasıdır.

Filistin dostlarından açıklama

Siyonist İsrail sonunda ırkçı ayrımcılığının “yasasını” da çıkardı!

Siyonistlerin sözde meclisi Knesset, gayri meşru İsrail'in bir “Yahudi Devleti” olduğunu içeren ve 2011'den bu yana çeşitli nedenlerle görüşülmesi ertelenen yasayı oy çokluğu ile kabul etti. Aynı yasa, işgalin başından bu yana göstermelik de olsa resmî dil olarak kabul edilen Arap dilinin bu statüsünü de kaldırıyor. Böylelikle bölgenin en “demokratik” devleti İsrail, ırkçı bir apartheid rejimi olduğunu bir kez daha kanıtladı.

İsrail'in sözde meclisi Knesset, bu gayri meşru oluşumun bir Yahudi devleti olduğunu içeren yasayı dün oy çokluğu ile kabul etti. Arap milletvekillerinin tasarımı yırtıp atarak tepki verdikleri bu yeni düzenleme ayrıca Arap dilini “ülkenin” resmî dilleri arasından çıkardı. Yasa, işgal topraklarındaki kendi kaderini tayin hakkının sadece Yahudiler tarafından kullanılabilmesini içeriyor, Kudüs'ü bir bütün olarak İsrail'in başkenti ilan

ediyor ve uluslararası hukuka göre bile yasadışı kabul edilen, 1967 sınırlarının ötesindeki Yahudi yerleşimlerini de “ulusal bir değer” olarak belirtiyor.

Üstelik yasanın meclise getirilen bu son versiyonu, aylarca süren tartışmalar sonucunda bu yasanın “ülkenin” uluslararası imajına zarar vereceği düşünülerek yumuşatılmış bir versiyonu. İlk ortaya atıldığı halinde, mahkemelerin yasal boşluklar karşısında Yahudi

şeriatına göre karar vermesi gibi maddeler de yer almaktaydı.

Bu gayrimeşru oluşumun karakterini doğru okuyabilen Filistin dostları açısından bu yasa, gerçeğin bir kez daha ilanından başka bir anlama gelmiyor. Bunu yasa kabul edildikten sonra pek çok Filistinli de ifade etti. Arapça zaten işgal altındaki topraklarda resmî dil falan değildi. Yol levhaları vs. dışında Arapça'nın kullanımı oldukça sınırlıydı ve Arapça eğitim ise yok denecek kadar az görülen bir uygulamaydı. Yerleşimler, bu yasa olmasa da sürmekteydi. Kudüs, bu yasa olmasa da bütünüyle Siyonistlerin işgali altındaydı.

Fakat bu yasanın çıkması, Trump'tan yüz bulan Siyonistlerin Filistinlilere ve onların dostlarına yönelik açık bir meydan okumasıdır. Gayrimeşru İsrail bu yasayı çıkararak, Gazze'de sivilleri öldürmeye, Filistin'in tamamını işgal etmeye, apartheid uygulamalarını sürdürmeye devam edeceğini bir

kez daha ilan ediyor. Hep söylüyoruz, tekrar edelim: İsrail Biladü'sh-Şam'da yayılan bir kanser hücresidir. Nasıl ki bir kanser hücresi ile barış içinde birlikte yaşanılmaz, İsrail ile de yaşanamaz. Çözüm, ABD veya AB emperyalizmlerine yaslanarak bir “iki devletli çözüm” arayışında olmak değil, Siyonist İsrail'in yıkılması, gerçekten Filistinli olan Yahudilerin ve Filistinli Arapların diğer azınlıklarla bir arada yaşayabilecekleri laik, demokratik ve sosyalist bir Filistin'in kurulmasıdır.

Bunun dışındaki her arayış tedaviyi geciktirerek kanser hücresinin hanesine yazacaktır!

**Yıkulsın Siyonist İsrail!
Kahrolsun Siyonizm!
Yaşasın Filistin halkının onurlu mücadelesi!
Nehirden denize özgür Filistin!**

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları

Gençlik mücadelesi

Eğitimin piyasalaşmasına karşı eşit, ücretsiz ve nitelikli bir eğitim için mücadele edelim!

Erdoğan üç sene önce katıldığı Balıkesir Ekonomi Ödülleri 2015 töreninde “bir anonim şirket nasıl yönetiliyorsa, Türkiye de öyle yönetilmelidir” demişti. 24 Haziran seçimlerinden sonra Erdoğan, anonim şirket gibi yönetme mantığı ile patronlardan seçtiği bakanlarla yeni kabinesini kurdu. Kabinenin sınıfsal niteliğini göz önünde bulundurduğumuzda önümüzdeki dönemde eğitimden sağlığa, sanayiden tarıma her alanda patronların çıkarlarının korunacağı ve emekçilere yönelik saldırıların artacağı açıktır. Emekçi çocukları da bu saldırılardan etkilenecektir. Eğitim ve öğretimin tüm kademelerinde ticarileşme süreci hızlanacak ve piyasacı eğitim sistemini yaygınlaştırma çabaları artacaktır.

Emekçi çocuklarının geleceği patron bakana teslim

İktidarı boyunca eğitimi yapboz tahtasına dönüştüren AKP'nin bu alandaki tek tutarlı politikası özelleştirme oldu. Bu politika karşılığını yeni kabinede buldu. Erdoğan emekçi çocuklarının geleceğini belirleyen Milli Eğitim Bakanlığı'nın başına Özel Maya Okulları'nın sahibi Ziya Selçuk'u getirdi. Bu demek oluyor ki eğitimde özelleştirme hızla devam edecek, millî eğitimin ihtiyaçları ve eğitim politikaları özel okullara göre belirlenecek. Devlet okullarının giderek niteliksizleştirilmesiyle yoksul emekçi çocukları nitelikli eğitimden yoksun bırakılacak. Durumu görece daha iyi

olan emekçi aileler ise okul türlerinin piyasasının ve iktidarın siyasi ihtiyaçlarına göre belirlendiği bir ortamda, LGS (Liseye Geçiş Sistemi) gibi sistem sıkıntılarının da zorlamasıyla kârın ön planda olduğu özel liselere yönlendirilecek.

Üniversiteler piyasaya teslim

Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK) aracılığıyla yıllar içinde üniversiteleri şekillendiren patronlar üniversitelerin akademik ve bilimsel niteliğini yok ederek, bu kademedeki eğitimin iniçi boşalttı ve niteliksiz hale getirdi. Felsefe, edebiyat, arkeoloji gibi bölümler patronlara kâr getirmedikleri için ya destek alamıyor ya da doğrudan kapatılıyor. Halkın ihtiyaçları doğrultusunda bilimsel bir çalışma yapılamıyor, toplumsal sorunlara çözüm üretme gayreti içindeki öğrenciler ve akademisyenler ise üniversite yönetimlerinin soruşturmalarıyla karşı karşıya kalıyor.

Bu eğitim sisteminde üniversitelere biçilen rol sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak, bilimsel bilgiyi patronların hizmetine sunmak ve egemen sınıfın ideolojisini yeniden üretmek. Üniversitemiz birer meslek okuluna dönüşmüş durumda. Sanayi-üniversite işbirliği adı altında kurulan teknopark-

larda öğrenciler asgari ücretin altında çalıştırılıyor. Eğitim faaliyetinin bir parçası olan staj dönemi patronlar açısından ucuz iş gücü potansiyeli olarak görülüyor.

Üniversitelerde kontenjan sayısı artıyor fakat yurt, yemekhane, laboratuvar sayısı artmıyor. Üniversiteler sadece kağıt üzerinde ücretsiz. Barınma, yemek, ulaşım, eğitim masraflarımızı karşılamak için çoğu zaman güvencesiz çalışmak zorunda kalıyoruz. Sayıları her geçen yıl hızla artan özel üniversitelerin sahibi patronlar da her tercih dönemi avuçlarını kaşıyor. Nitelikli eğitimden yoksun kalmış emekçi çocukları, koşullarını zorlayarak, meslek edinebilmek için zorunlu olarak niteliği düşük de olsa bu üniversitelere yöneliyor. Zengin ailelerin çocukları ise zaten en iyi özel okullarda, gerekirse yurt dışında

istediği bölümü en iyi imkanlarla okuyabiliyor.

Eşit, ücretsiz ve nitelikli bir eğitim için mücadeleye

Parası olanın eğitim olanaklarında faydalanabildiği piyasacı eğitim sistemi var olduğu sürece eşit, ücretsiz ve nitelikli bir eğitim mümkün olmayacak. Eğitimin bir kamu hizmeti olarak tüm öğrenciler için nitelikli ve parasız olması talebiyle, özel eğitim kurumlarının tamamını kamulaştırmaya kadar mücadele edelim. Bilimi sermayenin zincirlerinden kurtarmak, eğitim ve öğretimin tüm kademelerini halkın ihtiyaçları doğrultusunda inşa etmek için örgütlenelim. İstibdadın, bir avuç kapitalistin ve YÖK'ün eğitim hakkımızı gasp etmesine izin veremeyelim.

Dünya kazan devrim kepçe

Irak'ta halk isyanı!

Irak üç haftadır yoksulluğa, işsizliğe karşı, temiz su, sağlık önlemleri ve kesintisiz elektrik talepleriyle giderek yayılan bir halk isyanı ile sarsılıyor. Olaylar 8 Temmuz Pazar günü Güney Irak'ın petrol zengini kıyı şehri olan Basra'da başladı. Büyük bir kitle Basra'da bulunan vilayet binasına girmeye çalıştı ve onlarca gösterici yaralandı.

Aynı zamanda kitleler iktidardaki başbakan İbadi'nin partisi Dava'nın ve Şii lider Hadi el Emiri tarafından yönetilen İran'ın eskiden beri müttefiki olan Bedir örgütünün bürolarına saldırdı. Bir noktada, kitle bölgede kilit bir petrol ihracat limanı olan Um Kasr'a girişi kapattı. Gösteriler, Şii ruhani lideri Ayetullah Ali el Sistani'nin sözcüsünün gösteri-

leri desteklediğini açıkladığı ve yetkilileri "kitlelerin şikayetlerine kulak vermeye" çağırdığı cuma günü, daha da büyüdü.

Gösteriler Basra'dan Güney Irak'ın geri kalanına, Amara, Nasiriyah, el Mawala, Maysan, Babil gibi şehirlere ve kutsal şehirler olan Kerbela ve Necef'e yayıldı. Bu son şehir özellikle sert bir mücadeleye sahne oldu: Kitleler havaalanını bastı, teçhizata zarar verdi, bazı yerleri yaktı. Son olarak 15 Temmuz Pazar günü isyan, başkent Bağdat'a ulaştı.

İsyanın başladığı bölgelerde nüfusun çok büyük çoğunluğunu ülkede siyasetin hâkim unsuru olan Şiiiler oluşturuyor. Bu da isyanın çıkış noktasının, Şiiiler ve Sünniler veya Kürtler ve Araplar arasındaki gerginlik değil, sınıfsal

sorunlar olduğunun işaretlerinden biri.

İsyan 29 Temmuz'da ilk kazanımını elde etti; Başbakan İbadi, Elektrik Bakanı Kasım el Fahdavi'yi kovmak zorunda kaldı. Elektrik kesintilerinin çok sık yaşandığı Irak'ta halk, Fahdavi'yi yolsuzlukla suçluyor ve gitmesini talep ediyordu. Bu talebin karşılanmış olması isyanın çıkmasının ana sebeplerine çözüm getirmiyor. Irak halkı temiz su, sağlık önlemleri, kesintisiz elektrik hizmeti, işsizlik ve yoksulluğun son bulmasını talep ediyor. Ancak yine de Fahdavi'nin kovulması, isyanın ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesi.

Halk isyanı hükümetin şiddet aracılığıyla gösterileri bastırma girişimlerine rağmen yayılmaya devam ediyor. Basra'da valilik önünde bir göstericinin katledildiği görüntüleri ortaya çıktı. Bu görüntüler karşısında özellikle

gençler geri çekilmek bir yana hükümetin gösterileri bastırma için bölgeye sevk ettiği tank ve zırhlı araçların önüne dikiliyor. Nasiriyah'ta göstericiler Irak ordusu ile çatışıyor. Bağdat'da Tahrir Meydanı tüm baskı ve tacizlere rağmen dolup taşıyor.

Bugün Iraklı yoksulların ve gençlerin isyanı politik önderliğini arıyor. Geçmişte Amerikan emperyalizminin ülkeyi işgalini savunacak kadar rezil bir pozisyonu olan Irak Komünist Partisi bu görevi yerine getirebilecek, isyanı ileri taşıyabilecek bir parti değil. Irak'ın emekçi halkının bağrında sınıfsal sorunlar temelinde birlik ve isyan tohumları atılmış durumda. Bu dinamiklerin boşa gitmemesi için gerekli olan sınıf siyaseti yapan Leninist bir partidir.

2018 yılının geçtiğimiz yedi ayında bölgemizde yedi farklı ülkede yedi halk isyanı sayabili-

riz: Ortadoğu Kuzey Afrika bölgesinde İran, Tunus, Ürdün ve Irak, bunlara ek olarak günlerce veya haftalarca süren isyan veya devasa kitle gösterilerinin patlak verdiği Slovakya, Romanya ve Ermenistan.

Bölge halklarının ihtiyacı, hem Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da hem de dünya ölçeğinde uluslararası bir işbirliği ve ortak faaliyetler. Nihai ihtiyacımız ise işçi sınıfının dünya partisi, devrimci bir Enternasyonal'dir.

Fransa

Korkağın tekmesi, sınıfın kını

"Çin'den İspanya'ya, Ümit Burnu'ndan Alaska'ya kadar her mili bahride, her kilometrede dostum ve düşmanım var.

Dostlar ki bir kerre bile selâmlaşmadık aynı ekmeğe, aynı hürriyet, aynı hasret için ölebiliriz. Ve düşmanlar ki kanıma susamışlar kanlarına susamışım."

Nazım Hikmet

Büyük mücadelelerle dolu bir bahar geçiren Fransa'nın başkenti Paris'te 1 Mayıs'ta büyük kitleler sokakları doldurmuş, eylem sırasında polis saldırısı sonrası büyük çatışmalar yaşanmıştı. Bu 1 Mayıs Gerçek gazetesinde de "1 Mayıs, Paris'te mücadeleyle geçen baharı taçlandırdı" başlığıyla haberleştirilmişti. Polisin gözü dönmüş saldırılarına sahne olan bu eyleme dair son günlerde ortaya çıkan bir video, Fransa basınının gündemine yerleşti. Bu videoda Fransız Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un danışmanlarından Alexandre Benalla, polis kaskı takmış biçimde önce bir ka-

dın eylemcinin boğazına sarılırken ardından da yere düşürmeye çalıştığı bir başka eylemciyi tekmeleyen görülüyor.

Bu görüntülerin, hem Fransız burjuva basınına dahi çileden çıkartacak hukuksuzlukları açısından hem de aynı basının dile getirmekten kaçındığı başka açılardan konuşulacak çok yönü var. Bunların başında, bu saldırı görüntülerinin çekildiği noktanın, eylem sonrası, son bir yıldır palazlanmaya başlayan faşist örgütlerin eylemden dağılan kitleye pusu atmaya çalıştığı bir noktada, yani büyük ihtimalle faşist çetelerle mutlak bir koordinasyon içerisinde gerçekleştirilmesi geliyor. Fakat bu görüntülere Türkiye'den bakanların, hele de yürekleri Soma'da yitirdiğimiz canlarımızın her birine altı gün değer biçen patronların yargısına sınıf kınıyla dolmuş olanların aklına gelen her şeyden önce Somalı bir madenciyeye atılan o alçak tekmenin görüntüsü oluyor.

İki ülkede, iki farklı zamanda düşman aynı düşman, tekme aynı tekme. Bir tarafta hedef yüzlerce

kardeşinin ölümüne isyan eden madenci, diğer tarafta ise mücadele meydanlarına inmesinin bedelini atılan tekmeden kısa süre önce yoğun polis saldırısıyla ödemiş olan işçi ya da işçinin mücadelesine omuz vermiş halktan bir insan. İki tarafta da tekme atan, polisin zırhına saklanmış, safını işçilerin karşısında para babalarının yanında seçmiş iki korkak. Bunu anlamak Fransa'da daha zor olabilir fakat kavgaya gürültüye uzak olmayan bizim insanımızın bu iki korkağın da yüzüne baktığında, polisin arkasına sığınmadığında, kimseye hele de bir işçiye el kaldırmaya cesaret edemeyeceğini görmemesi ne mümkün!

Fransa'da ve Türkiye'de sınıf kardeşlerimize polisin arkasına sığınarak el kaldıran bu iki korkak da Fransa'nın demiryolcuları, Bursa'nın metal işçileri, Paris'in kızıl kuşağı, Tuzla'nın Gebze'nin işçi havzaları ayağa kalkıp siyaset masasına yumruğunu vurduğunda sınıf kını ne menem bir şeymiş öğrenecek, o kaldırdıkları elin, attıkları tekmenin hesabını verecektir.

Haiti'de yoksul halk ayağa kalktı

Temmuz başında Karayip ülkesi Haiti'de bir halk ayaklanması baş gösterdi. Hükümet İMF ile geçtiğimiz Şubat ayında yaptığı anlaşma üzerine benzin ve gaz yağ fiyatlarına zam yapacağını açıkladı. Benzine %37, dizele %40 ve gaz yağına (evlerin aydınlatmasında ve ısıtmasında yaygın biçimde kullanılmaktadır) %50 oranında yapılan zamlar Temmuz ayının ortasında başkent Port-au-Prince'de kitlesel bir ayaklanmayı tetikledi. Polis gösterileri bastıramadı. Başkentte yoksul halk arabaları ateşe verdi, barikatlar kurdu, yolları kapattı. Bazı işyerlerine ve otellere saldırdı.

Hükümetin kısa sürede zam oranlarını düşürmesine rağmen, gösteriler yayılarak devam etti. Ayaklanan halk, hükümetin istifasını talep ediyor. Ülkenin kuzeyindeki Cap-Haïtien, güneydeki Les Cayes ve Dominik Cumhuriyeti sınırına yakın Malpasse şehirleri isyana katıldı. Halk bu şehirlerdeki gümrük idaresi binalarını ateşe verdi. Sendikalarının iki günlük grev çağrısı büyük şehirlerde büyük oranda hayata durdu.

Haiti Latin Amerika'nın, hatta

dünyanın en yoksul ülkelerinden biri. Reuters haber ajansına konuşan bir gösterici halkın talebinin "yemek yiyebilmek" olduğunu, bu yüzden hükümetin derhal gitmesini istediklerini söylüyor.

Haiti'de, 2004'te Jean-Bertrand Aristide hükümetine karşı yapılan darbenin ardından emperyalistlerin fonlarıyla oluşturulan, Brezilya ve Arjantin askerlerinin liderliğindeki Minustah adlı işgal gücü halkın tepkisinin ana odağı olmuştu. Minustah'ın adı istismara, hatta çocukların cinsel istismarına karışmış, 800 bin Haitiliyi etkileyen ve on bin kişinin ölümüne yol açan kolera salgınından da sorumlu tutulmuştu. Birleşmiş Milletler, Minustah adlı kötü şöhretli askeri gücün yerine Minusthuth adlı daha küçük bir askeri güç oluşturdu. Bu gücün içinde Arjantin jandarması da yer alıyor.

Devrimci İşçi Partisi'nin Arjantin'deki kardeş partisi Partido Obrero, Arjantin askerinin Haiti'den çıkmasını, Minusthuth'un derhal geri çekilmesini savunarak Latin Amerika'da Haiti ile dayanışmanın ve enternasyonalizmin sesini yükseltiyor.

Avrupa Akdeniz Buluşması: Enternasyonalin İnşası

Avrupa Akdeniz Buluşması: Enternasyonalin İnşası

Kristiyan Rakovskiyan Balkan Sosyalist Merkezi ve RedMed internet ağının ortak çağrısıyla düzenlenen Avrupa Akdeniz Acil Buluşması Yunanistan'ın Eretria şehrinde (Atina yakınında bir kıyı şehri) yapıldı.

Yunanistan'dan EEK, Türkiye'den DİP, Arjantin'den Partido Obrero, Fransa'dan ROR, Finlandiya'dan MTL, Rusya'dan RPK ve OKP, İspanya'dan GIO, İtalya'dan Prospettiva Operaia ve İran'dan, Güney Afrika'dan devrimci Marksistler Avrupa Akdeniz Acil Buluşması için bir araya geldi. Azerbaycan'dan Haqiqat (Hakikat) isimli devrimci Marksist grup ve Macaristan'dan Eszmelet adlı Marksist dergi de buluşmaya katılmalarını birer mesajla sundular.

Hürriyet devriminin 110. yılında enternasyonalizm şöleni

Buluşmanın 24 Temmuz'da gerçekleşen ilk oturumunda açılış konuşmasını DİP Genel Başkanı Sungur Savran yoldaşımız yaptı.

Yoldaşımız açılış konuşmasına 110 yıl önce Abdülhamid istibdadını deviren Hürriyet devrimini anarak başladı. Hürriyet devriminin yalnızca Türklerin katılımıyla yapılmadığını, Balkan halklarının, Rumların, Ermenilerin istibdada birlikte başkaldırdığını, devrimin önderlerinin 1903 Makedon devriminden etkilendiğini vurguladı.

Savran'ın önerisiyle katılımcılar 23 Temmuz akşamı gerçekleşen yangın faciasından etkilenen Yunan halkı ile dayanışma için bir karar kabul etti. Ardından Savas Mihail Matsas buluşmanın düzenleyiciler tarafından hazırlanan ana raporunu katılımcılara sundu.

Ortadoğu: Emperyalizme, Siyonizme ve kapitalizme karşı birlikte mücadele edelim!

Açılıştan sonra yapılan Ortadoğu oturumunda Türkiye'den DİP adına bir yoldaşımız ile İran'dan devrimci Marksist bir militan konuşma yaptı. Azerbaycan'dan

Haqiqat grubunun gönderdiği, buluşmayı ve uluslararası akımımızın enternasyonalin inşası için ortaya koyduğu iradeyi selamlayan mesaj okundu.

DİP adına konuşan yoldaşımız 24 Haziran'ın ardından Türkiye'deki politik durumu devrimci Marksizm ve işçi sınıfı siyaseti açısından anlattı. Devrimci İşçi Partisi'nin 15 Temmuz darbe girişiminden hemen sonra Dolmabahçe'de NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükselttiğini, bütün düzen partilerinin dün olduğu gibi bugün de emperyalizme ve sermayeye biat ettiğini vurguladı. Buluşmadan sadece birkaç gün önce aynı yerde, Amerikan 6. Filosunun 68 gençliği tarafından denize döküldüğü Dolmabahçe'de, 18 Temmuz'da, bu anti-emperyalist eylemin 50. yıldönümünde DİP'in yine eylem yaptığını anlattı.

Türkiye sunumunun ardından söz alan İranlı yoldaşımız, bir ay içinde iki kere işsizliğe, yoksulluğa ve rejime karşı ayaklanan İran halkının mücadelesini anlattı. Mücadelenin güçlü ve zayıf yanlarını ortaya koyarak kazanmak için neler yapılması gerektiğine dair bir yol haritası çizdi.

Ardından Yunanistan'da sayıları sürekli artan mültecilerle dayanışma amacıyla kurulan iki örgütten gelen temsilciler birer sunum gerçekleştirdiler. Sendikaların oluşturduğu Mültecilerle Dayanışma Koordinasyonu temsilcisi EEK'li yoldaşımız, Atina'daki yangın faciasının ardından yaralılara kan vermek için hastane önünde kuyruk oluşturanların çoğunluğunun Filistinli ve mülteci olduğunu anlattı.

Avrupa oturumu: Krize, kemer sıkmalara, faşizme karşı sınıf mücadelesi

Buluşmanın ikinci gününde yapılan Avrupa oturumunda önce EEK'li bir yoldaşımız Avrupa Birliği'nin krizi üzerine sunum yaptı. Ardından EEK'li başka bir yoldaşımız AB'nin zayıf halkası Yunanistan'daki siyasi ve ekonomik durumu anlattı. Sendika bürokrasisinin sınıf iş birliği politika-

sına karşı EEK'in ülkedeki başka devrimci örgütlerle birlikte bağımsız bir genel grev örgütlemek için mücadele ettiğini vurguladı.

İspanya'dan gelen yoldaşımız ülkesindeki siyasi gelişmeleri ve özellikle Katalonya meselesinin güncel durumunu anlattığı bir sunum yaptı. Fransa'dan ROR grubu üyesi yoldaşımız, Macron hükümetinin işçi hareketine ve öğrencilere uyguladığı baskıları, sendika bürokrasisinin sorumluluğuna da değinerek anlattı. İtalya'da faaliyet gösteren Prospettiva Operaia adlı grubun temsilcisi ülkesindeki politik kriz üzerine bir sunum gerçekleştirdi. Finlandiya'dan MTL temsilcisi yoldaşımız ülkesinde ön faşist eğilimlerin yükselişinden, mültecilerin yaşadığı sorunlardan, ekonomik koşullardan bahsetti.

Oturumun gündemlerinden birisi de elbette Makedonya sorunuydu. Önce Yunanistan'dan Buluşma'ya katılan NAR adlı devrimci örgütün temsilcisi bir konuşma yaptı. Ardından EEK'in bakış açısını anlatmak üzere söz alan yoldaşımız, isim meselesini Makedonya'yı NATO'ya dahil etmek ve gaz hattını güvence altına almak için emperyalizmin iki ülkeye de dayattığını söyledi. EEK'in Levica adlı sol parti ile enternasyonal iş birliğini anlattı.

Buluşmaya Rusya'dan iki parti katıldı. Devrimci İşçi Partisi'nin ev sahipliğinde 3 Aralık'ta İstanbul'da yapılan Ekim Devrimi'nin 100. Yıldönümü Konferansı'nı takip edenlerin hatırlayacağı Yosif Abramson, Rusya'nın güncel politik durumunu, Putin'in baskıcı rejimini ve uluslararası alanda rolünü anlattı. Ardından söz alan OKP Uluslararası İlişkiler sorumlusu Darya Mitina, Rusya üzerine kendi partisinin perspektifini aktaran bir sunum yaptı.

Konuşmaların ardından Avrupa Akdeniz Buluşması'nın ana kararı oy birliği ile kabul edildi. Ana karar dışında Buluşma'da ayrıca Filistin, Yemen, Makedonya, Mülteciler, Arjantin'de kadınların kurtaj mücadelesi ve Yunanistan'daki yangın faciası üzerine de kararlar kabul edildi.

EEK ve OEN'in eğitim kampı: Günümüzde Marx ve Enternasyonal'in İnşası

Avrupa Akdeniz Buluşması için Eretria'ya gelen uluslararası delegasyon üyelerinin büyük çoğunluğu EEK ve onun gençlik örgütü OEN'in Buluşma'nın hemen ardından aynı yerde düzenlediği eğitim kampına da katıldı. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, kampı yazılı bir mesajla selamladı.

Eğitim kampının ana teması 200. yıldönümü Karl Marx'tı. Bu kapsamda düzenlenen oturumlarda Sungur Savran yoldaşımız, Marx'ın yalnızca sosyalizmin teorisyeni değil, aynı zamanda pratikte de bir devrimci olduğunu vurguladı. Lenin'in, Trotskiy'in, Rosa Luxemburg'un ve diğer büyük devrimcilerin, devrimci faaliyetlerinin, örgütsel anlayışlarının temelini Marx'tan aldıklarını söyledi. Kapitalizmin bir çürüme çağına girdiğini ve bu çağın tezahürünün depresyonlar olduğunu, bu depresyondan dünya devrimi ile çıkmak için ileri atılmamız gerektiğini ifade etti. DİP'in Arjantin'deki kardeş partisinin liderlerinden Jorge Altamira ise Marx'ı komünist bir militan olarak ele aldı. EEK Genel Sekreteri Savas Mihail Matsas yoldaşımız aldı. Marx'ın *Kapital*'de sermayenin kendini yok etme eğilimini ortaya koyduğunu hatırlatarak, bugün bunun doğrulandığını söyledi. Günümüzde dünyanın içinde bulunduğu felaketten ancak dünya devrimi ile çıkabileceğimizi vurguladı. Farklı oturumlarda yapılan bu konuşmalar, salondan gelen katkı ve sorularla derinleştirildi; kampın katılımcılarının oluşturduğu tartışma gruplarında oturumlarda ele alınan konular üzerinden ayrıntılı görüşmeler yapıldı.

Enternasyonalini İnşa etmek için ileri!

Kampın üçüncü gününde yapılan iki oturumun da konusu işçi sınıfının uluslararası partisi, enternasyonalin inşası oldu. Önce EEK'li bir yoldaşımız işçi sınıfının uluslararası örgütlerinin, Birinci Enternasyonal'den Dördüncü Enternasyonal'e enternasyonalin tarihini anlattı.

Ardından DİP adına bir yoldaşımız, nasıl bir enternasyonal ve nasıl bir inşa yöntemi sorularına cevap bulmak amacıyla bir konuşma yaptı. Enternasyonal inşa etmek için mücadele ederken Komintern'i inşa eden Lenin ve Bolşeviklerden, Komintern Stalinist bürokrasi tarafından yozlaştırıldıktan ve yok edildikten sonra 4. Enternasyonal'i kuran Trotskiy'den öğrenecek çok şeyimiz olduğunu vurguladı.

Oturum uluslararası örgütün programının nasıl olması gerektiği, Trotskiy'in Geçiş Programı'nın bugün güncelliği ve Enternasyonal'i inşa stratejileri ve taktikleri üzerine verimli bir tartışma ile devam etti. Son sözü alan Savas yoldaşımız, 4. Enternasyonal'i kurmanın Trotskiy'in en önemli başarısı olduğunu ve bugün bir enternasyonal inşasının bizim görevimiz olduğunu vurguladı.

Kamp enternasyonalin inşası üzerine tartışmalarla dolu dolu geçen bir günden sonra son gününde tartışma gruplarının raporlarının sunumlarının ardından katılımcıların Enternasyonal marşını hep birlikte, yedi ayrı dilde söylemesiyle sona erdi.

1968'de gericiilik: Karşı devrim örgütleniyor

Solda diyalektiğin anlamını kavrayamayanlar için yardımcı olmak üzere tavsiye edilebilecek somut örneklerden biri şudur: Devrimci yükselişler, her zaman karşılarında karşı devrimin yükselişle el ele gelişir. Bizim 1968'imiz de öyle olmuştur. Bir yandan devrimci gençlik, bir yandan da işçi sınıfı düzeni sarsacak mücadelelere girişince, düzenin en gerici, en örümceklili güçleri de bu büyük atılımları durdurmak amacıyla örgütlenmeye başlamıştır. Bu çok boyutlu bir örgütlenme ve karşı devrimci hazırlıktır. Bir yandan Komünizmle Mücadele Dernekleri'nden Ülkü Ocakları'na kadar toplumsal alanda bir dizi örgütlenme devrimci sınıf kampının karşısında yer almış, bir yandan da devlet, polisin saldırılarından başlayıp 12 Mart askeri müdahalesine kadar devrimci hareketi ezmek üzere hareketlenmiştir.

Devrimci kampın yükselişi

1960'lı yıllar, daha önce de gördüğümüz gibi, bir dizi alanda kitle mücadelelerinin göz kamaştırıcı biçimde yükseldiği bir dönemdi. Bir yandan, 1961 Saraçhane mitingi ile başlayan, 1963 Kavel yasadışı greviyle devam eden, daha sonra çok çeşitli fabrikalara sıçrayan, Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) 1965 seçim zaferi ve meclise 15 milletvekili sokmasıyla siyasi, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) 1967'de kurulmasıyla sendikal alanda atılım yapmasıyla ekonomik alanda örgütsel ifade kazanan işçi sınıfı yükselişi, gözle görülür boyutlar kazanıyordu. İşçi hareketi tam da bu yükselişin sonucunda, Türkiye tarihinin en büyük işçi eylemi olan 15-16 Haziran 1970 günlerinin temellerini atıyordu.

Öte yandan, devrimci gençlik hareketi de dev adımlarla ilerliyordu. 1965'te Kemalist rejimin içinden doğmuş olan gençlik örgütlerinden bağımsızlaşmada bir adım olarak kurulan Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF), 1966'da Türk-İş'in Amerikan üslerinde çalışan işçilerin hakları için düzenlediği mitinge kitlesel olarak katılıyordu. 1967 Haziran'ında ilk 6. Filo karşıtı eylem düzenleniyor, aynı yılın Kasım ayında ise düzenlenen Kıbrıs mitinginde Deniz Gezmiş ABD bayrağı yakıyordu.

1968'in nasıl geçtiğini biliyoruz. Haziran ayında üniversite işgalleri yaşanıyor, Temmuz'da 6. Filo'nun erleri İstanbul Dolmabahçe'de denize dökülüyordu. 28 Kasım'da ABD'nin yeni büyükelçisi, "Vietnam kasabı" lakabını alacak olan Kommer'in gelişi İstanbul Yeşilköy Havaalanı'nda protesto ediliyordu. 5 Ocak 1969'da ise Sinan Cemgil ve arkadaşları Kommer'in ODTÜ ziyareti sırasında arabasını ters çevirerek yakacaklardı. Arada 1968 Aralık ayında aynı kadro Ankara Subay Kulübü eylemini gerçekleştirirken 24-30 Aralık haftasında Harun Karadeniz ekibi İzmit'te yapılan "Montaj Sanayii ve Ortak Pazar'a Hayır!" haftası esnasında İstanbul'da bir protesto yürüyüşü düzenliyordu.

Amerikan emperyalizminin gönüllü gorilleri

İşçi sınıfının yükselen müca-

delesinin karşısına düzen, hem sınıfı düzen içine çekebilme için Bülent Ecevit'in "ortanın solu" yönelişini, hem de Milliyetçi Hareket Partisi'nde (MHP) cisimleşen faşist hareketin saldırgan politikasını çıkarıyordu. Devrimci gençliğin Amerikan emperyalizmine karşı mücadelesine ise başlangıçta birbirleriyle yakın bağı olan iki örgütten barikat yükseltiliyordu: Milli Türk Talebe Birliği ve Komünizmle Mücadele Dernekleri.

Milli Türk Talebe Birliği (MTTB), cumhuriyetin bile öncesinde kurulmuş, birçok değişik aşamadan geçmesine rağmen her zaman milliyetçi bir çizgi izlemiştir. 1950'li yılların sonlarında gençliğin Adnan Menderes'e karşı verdiği hürriyet mücadelesinden Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde doğan Türkiye Milli Talebe Federasyonu'nun (TMTF) karşısında yer almış, 1960'lı yıllarda "milliyetçi ve muhafazakâr" bir yapıya bürünmüştü. 1967'de başına 2015-2018 arası meclis başkanı olarak görev yapan AKP'li İsmail Kahraman geldi. Derneğin en gerici işleri İsmail Kahraman'ın başkanlığı döneminde yapıldı.

Komünizmle Mücadele Dernekleri ise 1950'de, Kore Savaşı'yla ve ABD'deki anti-komünist McCarthy cadı avıyla aynı dönemde, ABD emperyalizminin çıkarlarını komünizme karşı korumak amacıyla kurulmuştu. Kurucusu Türkiye'de komünizm üzerine saldırgan çalışmalarıyla da tanınan Fethi Tevetoğlu idi. Derneğin dergisinde sağın ağır topları, İsmail Hami Danişmend, Ali Fuat Başgil, ölümünden 40 küsur yıl sonra 29 Ekim 2017'de Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü verilen Nurettin Topçu gibi yazarlar yazıyordu.

Bu hareketler, İsmail Kahraman'ın 50 yıl sonra nerede durduğundan da somut olarak anlaşılabilir gibi, bugün sürekli "emperyalizm"den, "üst akıl"dan, "faiz lobisi"nden yakınan, hatta "Türkiye artık ABD ile savaşta" gibi ipe sapa gelmez, uyduruk, halkı afyonlamaya yönelik çıkışlar yapan çevrelerin o günkü örgütlenmeleriydi. İşte bunlardır ki, devrimci gençlik hareketinin cüretkâr anti-emperyalist çıkışını hazmedemediler, ona cepheden

saldırdılar.

Kanlı Pazar'a giden yol

Gerçekler çıplak olarak ortadadır. 17 Temmuz'da gençliğin 6. Filo'yu protesto için hazırlık yaptığı sırada İstanbul Teknik Üniversitesi'nin Gümüşsuyu yurdunda balkondan atılan Vedat Demircioğlu'nun 24 Temmuz'da ölmesi ve cenazesinin memleketi Konya'ya götürülmesi söz konusu olunca Türkiye Öğretmenler Sendikası ile TMTF "Emperyalizmi Kınama" mitingi düzenlemek için hazırlıklara girişti. Komünizmle Mücadele Derneği, Yeşilay, Ticaret Odası ve birtakım esnaf örgütleri aşırı dindar kitleleri sokağa dökerek sadece TİP il merkezini ve Öğretmenler Lokali'ni değil, matbaaları, kitabevlerini, gazete bürolarını, hatta eğlence yerlerini ve gazinoları da yakıp yıktı, sonunda orduevinin önüne gelince askeri birlikler tarafından dağıtıldı. Böylece, karşı devrim ilk gövde gösterisini Türkiye'nin dindarlığı ile ünlü kenti Konya'da sergiliyordu.

Bunu 3 Ağustos 1968'de MTTB ve Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin İstanbul'da komünistlere karşı halkı "cihad"a çağırması izledi. Ağustos ayı aynı zamanda (aşağıda göreceğimiz gibi) daha sonra MHP'nin paramiliter gücünü oluşturacak olan "komando"ların eğitimine de başlanan aydır. Ağustos, Türkiye 1968'inin karşı devrimci ayıdır!

Kanlı Pazar

1960'lı yıllarda, öğrenci hareketinin yükselişi karşısında ister dini temelde, ister faşist milliyetçilik zemininde gerici kitlelerin kışkırtılarak devrimcilere karşı provokasyona giriştiği eylemler arasında en etkilisi, en ses getireni, tarihte en çok iz bırakını "Kanlı Pazar" olarak bilinen olaydır. 6. Filo, erleri Temmuz 1968'de denize döküldükten sonra Şubat'ta yeniden İstanbul'a geldi. Bu "ziyaret", ilk olaydan farklı olarak kış aylarına rastladığı için öğrenciler çok daha büyük kitleler halinde bir hafta boyunca yürüyüşler düzenlediler. Bu yürüyüşlerin doruğu 16 Şubat Pazar günü Taksim'deki yürüyüş ve miting olacaktı.

Komünizmle Mücadele Derneği'nin o dönemdeki ge-

nel başkanı İlhan Darendelioğlu, Pazar mitinginden iki gün önce, Cuma namazından çıkan kitleyle düzenlenen "Bayrağa Saygı" mitinginde şöyle diyordu: "Memleketi ihanet eden bu hainleri toprağa gömmeye zamanı gelmiştir". Daha sonra aynı Darendelioğlu'nun dernek merkezinde Anadolu'nun çeşitli kentlerinden gelen topluluklara hitaben yaptığı konuşmada, "Pazar günü komünistler miting yapacak, biz bu mitingde savaşaacağız. Silahlı olan silahıyla, olmayan baltasıyla gelsin!" dediği de belgelenmiştir. Daha sonra büyük şöhret kazanan Mehmet Şevket Eygi de 16 Şubat'ta Bugün gazetesindeki köşesinde "Cihada Hazır Olunuz" başlığı ile bir yazı yayınlamıştır.

O gün gerici Taksim'deki öğrenci ve işçi kitesine saldıran iki kişiyi öldürmüştür. Kanlı Pazar, gerçeği çıplak biçimde ortaya koymuştur. AKP ve MHP'nin tarihi öncülleri olan örgütlenmeler, devrimci gençliğin emperyalizme yönelik cesur eylemlerine karşı onun gönüllü korumalığına soyunmuştur!

Komando kampları kuruluyor

1968 aynı zamanda Türkiye faşizminin tarihi önderi "Başbuğ" lakaplı Alparslan Türkeş'in yönetimindeki MHP'nin, yükselen işçi sınıfı hareketine ve devrimci gençliğe saldırmak üzere sokak güçleri, yani milisler, yani paramiliter bir güç yetiştirmek üzere komando kampları açtığı yıl oldu. 27 Mayıs, solda bazılarının yaymaya çalıştıkları gibi sadece öncesindeki öğrenci hareketinin mücadele azminin ve 1961 Anayasası'nın ilerliliğini taşıymıyordu. Karmakarışık bir olgu olarak, aynı zamanda Türkiye'nin faşist hareketinin de çok ciddi bir atılım yaptığı zemini hazırlıyordu. İkinci Dünya Savaşı döneminde Nihal Atsız ile birlikte Türkiye faşizminin Nazi Almanyası'nın gölgesinde gelişmesinde en önemli iki şahsiyeten biri olan Türkeş, 27 Mayıs'ta kurulan cuntanın, yani Mili Birlik Komitesi'nin (darbenin ilk demecini radyodan okuyan) önde gelen üyelerinden biriydi. Daha sonra birtakım dava arkadaşlarıyla birlikte tasfiye edilerek yurtdışına gönderiliyor, ama onlarla birlikte bir partiyi ele ge-

çirerek MHP'ye dönüştürüyordu.

Tasfiye edilen askeri kadrolar, işçi sınıfının ve devrimci gençliğin yükselişine karşı derhal askeri önlemler hazırlamaya giriştiler. Sayısız genç, "komando kampı" olarak anılan onlarca alanda askeri eğitim alacaktı. Türkeş kendisi, bir aşamada bu kampları kendilerinin açtığını itiraf edecekti. 1968 sonbaharından itibaren, faşist çeteler artan ölçüde devrimci gençliğe hücum etmeye başlayacak, 1970'li yıllarda ise bu sistematik bir cinayetler ağına dönüşecekti.

MHP'nin bu faaliyetlerinin arkasında Süleyman Demirel hükümetlerinin hoşgörüsünün olduğu kuşku götürmez. Türkiye burjuvazisinin utanmazca demokrasi kahramanı gibi göstermeye çalıştığı Demirel, özellikle Erbakan'ın Milli Selamet Partisi ve MHP ile kurduğu "Milliyetçi Cephe" sayesinde hükümet ettiği 1970'li yıllarda "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" ünlü sözle faşist çetelere kol kanat verdiğini itiraf etmiştir.

Ama bundan daha önemlisi, ordunun MHP'nin kuruluşu, palazlanması ve cinayetlere girişmesinde ciddi bir sorumluluğu olmasıdır. Daha sonra belgeleriyle ortaya çıktığı gibi, MHP ordu içinde kurulmuş olan, Özel Harp Dairesi adıyla anılan kontrgerilla yapısının himayesinde gelişmiştir. Özel Harp Dairesi ise ABD emperyalizminin himayesinde ve finansmanı ile kurulmuş "anti-komünist" bir yapıdır.

AKP ve MHP'nin atası ABD'dir

Görüldüğü gibi, bugün Türkiye'yi ittifak içinde yöneten AKP ile MHP, 50 yıl önce emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin Türkiye'den kovulması uğruna mücadele eden işçi sınıfı ve gençlik hareketlerine karşı ABD'nin fedailiğini yapmıştır. Bugünkü "üst akıl" ve "faiz lobisi" söylevleri tümüyle halk kitlelerini kandırmaya yarar.

Buradan başka berrak sonuçlar da çıkıyor elbette: En önemlisi, emperyalizmle savaşmanın karşısına emperyalizmin fedaisi işbirlikçiler çıkar. Dolayısıyla, emperyalizme karşı başarılı bir mücadele aynı zamanda içerideki işbirlikçilerine ve onların düzenine karşı bir mücadele olmak zorundadır.

DİP'ten Dolmabahçe'de anti-emperyalist eylem:

“Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”

ABD donanmasına ait 6. Filo askerlerinin 68 gençliği tarafından Dolmabahçe'de denize dökülmesinin 50. yıl dönümünde Devrimci İşçi Partisi aynı yerde buluştu. 50 yıl sonra öne çıkan talepler Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik başta olmak üzere tüm emperyalist üslerin kapatılmasıydı. Devrimci İşçi Partisi, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın” sloganlarıyla eyleme başladı.

İlk olarak Devrimci İşçi Partili Öğrenciler adına konuşma yapıldı. Bu yılın başında 6 Ocak'ta, ODTÜ'lü öğrencilerin Amerikan elçisi Komer'in arabasını yaktığı yerde, Amerikan ve İsrail bayraklarını yakarak eylem yapan DİP'li Öğrenci-

ler, Türkiye'nin anti-emperyalist mücadele geleneğine sahip çıkmakta kararlı olduklarını söylediler. DİP'li Öğrenciler'in ardından parti adına Levent Dölek basın açıklamasını gerçekleştirdi. 6. Filo'ya karşı direnen ve emperyalizme karşı savaştan 68 gençliğini anmanın ve Türkiye'nin anti-emperyalist mücadeleye birikimine sahip çıkmanın son derece önemli olduğunu ifade etti. Emperyalizme karşı mücadele sorumluluğu bu ülkenin emekçi halkının omuzlarında olduğunu, lafta başka şey söyleyip eylemde emperyalizme hizmet edenlerden bekleyeceğimiz bir şey olmadığını söyledi. Konuşmasını şu sözlerle bitirdi: “Sonuç olarak

bir kez daha bu halkın içinden çıkan, ayakları bu topraklara basan ama insanlığın evrensel eşitlik ve özgürlük mücadelesinin takipçisi devrimciler bu mücadelenin öncülüğünü yapacaktır. Bizler bu göreve talibiz, anti-emperyalist mücadeleyi işçi sınıfının gücüyle başarıya ulaştıracağımıza eminiz. Halkımız 6. Filo'yu denize döken gençleri hiçbir zaman unutmadı. Emperyalizme karşı mücadele çağrısı bu topraklarda her daim karşılık bulacak ve işçi sınıfımız bu çağrıya mutlaka kulak verecektir. Çünkü biz boynunda Amerikan liyakat madalyası taşıyanlardan değil yüreğinde ve mücadelesinde Denizleri yaşatanlardanız!”

Emperyalizme karşı mücadele bayrağını 6. Filo'yu denize dökenlerden, Komer'in arabasını ateşe verenlerden devraldık

DİP'li Öğrenciler'in 18 Temmuz'da Dolmabahçe'de yaptığı açıklamanın tam metnini de yine Gerçek gazetesi internet sitesinden okuyabilirsiniz. Aşağıda kısaltılmış halini okurlarımıza sunuyoruz:

Bugün burada Emperyalistlere ve NATO'cu, İsrail dostu işbirlikçi burjuva partilerine 6. Filo'yu unutmayın diyoruz. Sanmayın ki sizi bir daha bu limanlara demir atamayacak kadar korkutan gençlik geçmişte kaldı! Biz üzerimize düşen görevin bilincindeyiz. Bu yüzden 6 Ocak'ta geçmişte Komer'in arabasının yakıldığı yerde, Amerika ve İsrail bayraklarını yakarak 68 gençliğinin anti-emperyalist mücadelesine sahip çıktık.

Bu tarihe sahip çıkmak biz gençliğin omuzlarına büyük bir görev yüklüyor. Bizler, emperyalizme karşı mücadele bayrağını 6. Filo'yu denize dökenlerden, Komer'in arabasını ateşe verenlerden devraldık. Ülkemizdeki son emperyalist üssü kapatmadan, son emperyalist askeri kovmadan, NATO'yu, ABD'yi, AB'yi, Siyonizm İsrail'i defetmeden de bu bayrağı bırakmayacağız! Bugün emperyalizmin ve Siyonizmin kana buladığı Ortadoğu'da kurtuluşun tek yolu bu yoldur, 6.

Filo'yu denize dökenlerin yoludur. Gururla söylüyoruz, Devrimci İşçi Partili Öğrenciler bu yolun yolcusudur!

Biz tek bir an bile emperyalist ABD'den, AB'den medet ummadık. Üniversiteleri tahakküm altına alan, memleketin üstüne çöken istibdad rejiminden kurtulmak için bu emperyalistlere güvenmedik. NATO'cu, ABD ve İsrail dostu burjuva muhalefetine bel bağlamadık, onların arkasına dizilmedik. Gençliğin mücadelesine güvendik, yüzümüzü emperyalist Batı'ya değil emekçi halka, işçi sınıfına çevirdik. Bu yüzden, kendi geleceğini ve memleketin ahvalini düşünen gençler için doğru adres Devrimci İşçi Partisi'dir. Gün sızlanma, umutsuzluğa kapılma günü değildir: emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı Denizler olma gündür. 68 kuşağının anti-emperyalist mücadelesini özlemle anma günü değil, 50 yıl önce denize döktüklerimizi bu kez memlekettten temelli kovma vaktidir!

Emperyalizme karşı mücadele çağrısı bu topraklarda her daim karşılık bulacak!

18 Temmuz'da Devrimci İşçi Partisi'nin yaptığı açıklamanın tam metnini Gerçek gazetesi internet sitesinden ulaşabilirsiniz. Aşağıda kısaltılmış halini okuyucularımıza sunuyoruz:

Bugün bundan tam 50 yıl önce 68'in anti-emperyalist ve devrimci gençliğinin Amerikan 6. Filo'sunun askerlerini denize döktüğü yerdedir. Amerikan askerlerini denize atmak, Vietnam kasabı lakaplı Komer'in arabasını ODTÜ'de ters çevirip yakmak, emperyalizme karşı işçilerle birlikte mitingler düzenlemek ve çok daha fazlası... Ve tüm bunları sarsılmaz bir kararlılıkla ve canını ortaya koyarak yapmak... İşte 68 gençliğinin mücadelesi böyledir. Bugünün sahtecileri, dolandırıcıları, düzenbazları gibi sabah akşam üst akıldan, yabancı güçlerden bahsedip de hiçbir gün, bunların adını koyamayanlardan değildir onlar... Adlı adınca Amerikan emperyalizmine, Siyonizme ve NATO'ya karşı savaştılar.

Bu mücadelede canlarını verdiler. Bugün aynı zamanda

devrimci öğrenci liderlerinden Vedat Demircioğlu'nun ölümünün de 50. yılıdır. 6. Filo protestoları sürerken 17 Temmuz'u 18 Temmuz'a bağlayan gece İTÜ Gümüşsuyu'ndaki öğrenci yurdunu basan polisler onu pencereden aşağı atarak katlettiler. Saygıyla anıyoruz... Denizler, Sinanlar, Mahirler, İbrahimler de bu mücadelede canlarını verdiler. Hepsisi mücadelemizde yaşıyor ve anıları yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Onlar Amerikan emperyalizmine ve İsrail Siyonizmine karşı bilfiil mücadele ettiler. Ama bir gerçek var ki Vedat Demircioğlu'nu Amerikan askerleri camdan atmadı, Denizleri Amerikan hakimleri darağacına göndermedi, Sinanları Nurhak'ta Mahirleri Kızıldere'de Amerikan-İsrail askerleri vurmadı, İbrahim'e onlar Amerika'dan gelip de işkence yapmadı...

Bunları yapanların hepsi buralıydı, kendi ülkemizin içinden çıkmışlardı, asker, polis, hakim olmuşlardı... Yani bu toprakların kahraman çocuklarını Amerikan emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi adına katledenler işbirlikçilerdi! Arkalarında emperyalizm işbirlikçisi cuntalar ve iktidarlar vardı. Geçen dönem meclis başkanlığı yapmış olan İsmail Kahraman'ın başkanı olduğu MTTB gibi, Komünizmle Mücadele Dernekleri gibi Amerikan emperyalizmiyle mücadele için düzenlenmiş Taksim mitinglerini basıp iki kişiyi öldüren, tarihe “Kanlı Pazar” olarak geçmiş yüz kızartıcı olayı yaratılanlar vardı. Dünyanın her yerinde ve Türkiye'de de anti-emperyalist mücadele her daim işbirlikçiliğe karşı mücadeleye el ele yürümek zorunda olmuştur. Bugün de tamamen öyledir.

15 Temmuz darbe girişimi-

nin üzerinden tam iki yıl geçti. Bu darbe girişimi NATO'cu ve Amerikancı bir darbe girişimiydi. Sadece darbeler NATO'ya bağlıydı diye bildirilerine yazdığı için değil! Fazlası vardı. ABD ve NATO bilfiil darbenin içindeydi, Ankara'da meclisi bombalayan ve terör estiren uçaklar İncirlik Üssü'nden kaldırılan tanker uçaktan yakıt ikmali yapmışlardı. Sonraki günleri hatırlıyoruz. Türkiye'nin dört bir yanında kışlaların, hatta askeri lojmanların önü araçlarla kapatılmıştı günlerce. Tek bir yerin kapısı hep açıktı: İncirlik! O kapı o gün bugündür hep açık tutuldu. NATO'cu Amerikancı darbe yenildi ama sonrasında iktidarıyla, muhalefetiyle, Genelkurmay'ı ile düzenin tüm güçlerinin emperyalizme bağlılıklarını göstermek için sıraya girdiklerini gördük.

Türkiye'nin ve tüm bölgenin halklarının üzerindeki başlıca güvenlik tehdidinin adı NATO'dur! Türkiye'de tehdit sınırın güneyinde değildir. Adana'da İncirlik'tedir. Bugün en somut haliyle, İncirlik kapatılmadan, diğer NATO üsleri kapatılmadan ve yabancı askerler kovulmadan, asla ama asla güvende olmamız mümkün değildir.

Nihayet bugün OHAL'in sona erdiği gündür. O, OHAL ki işçi sınıfını ezme için kullanılmıştır. Bizzat Erdoğan, grevleri yasaklamak için OHAL'i kullandıklarını ve patronların önünü açtıklarını söylemiştir. Biz ekleyelim: OHAL, Türkiye'de emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin de önünü açmıştır. Yasaklanan grevlere yakından bakın! Amerikan, Fransız, Alman, İngiliz tekelcilerinin kârlarının Türkiye'nin işçi ve emekçilerine karşı müdafaa edildiğini görürsünüz.

Sonuç olarak bir kez daha bu halkın içinden çıkan, ayakları bu topraklara basan ama insanlığın evrensel eşitlik ve özgürlük mücadelesinin takipçisi devrimciler bu mücadelenin öncülüğünü yapacaktır. Bizler bu göreve talibiz, anti-emperyalist mücadeleyi işçi sınıfının gücüyle başarıya ulaştıracağımıza eminiz. Halkımız 6. Filo'yu denize döken gençleri hiçbir zaman unutmadı. Emperyalizme karşı mücadele çağrısı bu topraklarda her daim karşılık bulacak ve işçi sınıfımız bu çağrıya mutlaka kulak verecektir. Çünkü biz boynunda Amerikan liyakat madalyası taşıyanlardan değil yüreğinde ve mücadelesinde Denizleri yaşatanlardanız!